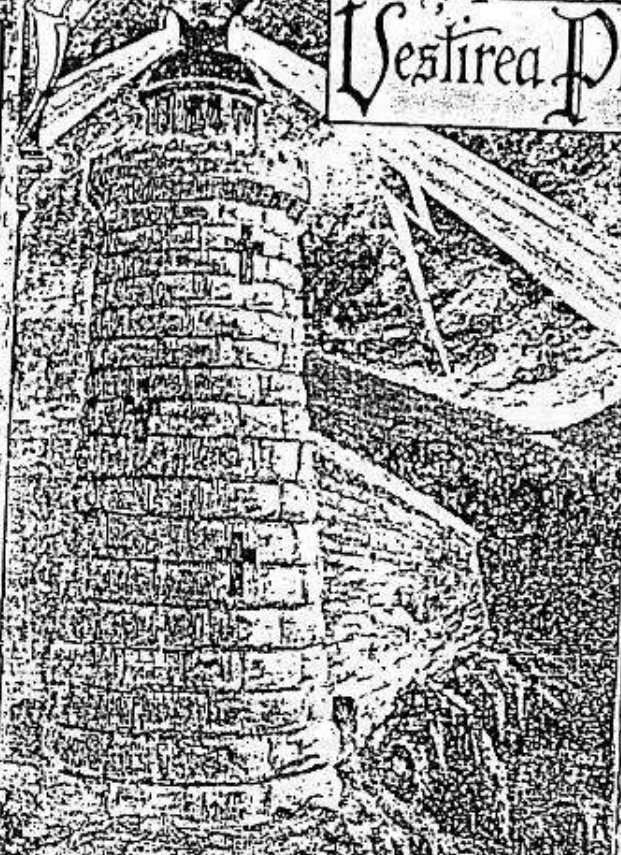

TURNUL VEGHETOR

Vestirea Prezentei Lui Christos

"Păzitorule, Cât Mai Este Din Noapte?
Iacă sosește dimineața, dar întunecoasă ca
noaptea! Isaia 21: 11, 12.
D. CHR. 1920 — D. A. 6048

Vol. III. MARTIE 1920 No. 3

CONTINUTUL

Cina Domnului	35
Datul Cinei Pascale	36
Instituirea Cinei Domnului	37
Spre a Mea Amintire	37
Moartea Lui Se Arată	38
Tot O Singură Pâine	39
Ce este Păharul Pentru Sot	39
Cine Poate Participa In Cina Domnului? ..	39
Se Apresen Prilejul	40
Numai Cel Botezat	42
Sugestuni Cum Se Participăm	43
Taina Cuminecăturii	44
Suferința Domnului In Ghetsemane	47
Lov-volu Păstorul Imprăstie-se-vor Olte ..	47
Intristat Pana La Moarte	48

STANCA VÂRSTELOR
Alt fundament nime nu
poate pune.
O RĂSCUMPARARE
PENTRU TOTI

Pe pământ strimtorare a neamurilor cu nedumerire; mugind marea (masele de popoare nelinistite, nemulțamite) de agudirea valurilor; așa că oamenii sufletul își vor da de frica celor ce vor să vie peste pământ (societăți); căci puternic cerurilor (eccelesiaticismul, religiunile) vor fi sguduite astfel voi când veți vedea acestea, ridicați capetele și bucurati-vă că s'apropiat răscumpărarea voastră. — Marcu 13:29; Luca 21:25,31.

ACEST JURNAL SI MISIUNEA LUI

ACEST Jurnal e unul din primi factori ori instrument in sistemul instructiei scripturale sau "Extinderea Seminariei Scripturii". El e cu totul și exclusiv devotat la lămurirea Adevărului Scriptural și Magnificarea Cunoștinței Creștine. El nu numai servește ca o mână de ajutor unde Studenții Bibliei (neconsiderat sectele la care ei aparțin) să adună la studierea Cuvântului Divin, dar el e de asemenea un mijloc să deslușească puncturile și subiectele până aci dificultuoase și conflicte, ușorând calea cercătorilor de Biblie la armoniereg Scripturilor.

Acest Jurnal stă firm pentru apărarea singurului fundament a Speranței Creștinului, acum fiind așa general respins.—Rescumpărarea prin sângele, prețios a "Omului Christos Isus, care s'a dat însuși pe sine o Rescumpărare (un preț corespunzător, un locuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19. 1 Tim. 2:6) Clădind în sus pe acest fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Cori. 3:11-15. 2 Petru 1:5-11) Ale Cuvântului Dumnezeu. Mai departe misiunea lui e să "Facă pe toți să vadă ce e împărtășirea Misteriului care ...a fost ascuns în Dumnezeu.... Cu intenția că înțelegiunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să fie dată acum prin Biserică la cunoștință!"—Care în alte Vârste n'au fost făcute cunoscut fiilor oamenilor după cum sunt acum descoperite. "Făcându-se cunoscut taina voinței sale, potrivit gășirii Sale cu cale pe care mai dinainte și-a pus-o în gând. Pentru întocmirea împlinirii timpurilor convenite, să-și adune toate în Christos cele din cer și cele de pe pământ; într'insul"—Efes. 3:5-9, 10. 1:8-10.

Acest Jurnal stă liber de toate părțile, sectele și crezurile omenești, pe când să sârguește să aducă din ce în ce mai mult fie care articulațiune și cuvântare la deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos, cum e expresată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală ori ce Dumnezeu și Domnul a vorbit cu înțelegiunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică dar confidențială pentru că noi știm ce și unde afirmăm, bazându-ne cu neîndoită credință promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e ținut ca și o încredere a fi întrebuințat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoștință și harurile spirituale. Și noi nu numai invităm pe cetitorii noștri, dar îi indemnăm să examineze toate cuvântările lui Cuvântul Divin infalibil care referențe sunt continual făcute să ușureze acesto cercări.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE INVATA

Că biserica e "Templul Viului Dumnezeu"—mai ales "Maiestria Sa", că construcția ei a fost în progres dealungul Vârstei Evangheliei—de când Christos a devenit Rescumpărătorul lumii și Aleasă Peatră Unghiulară la Templul Său, prin care, când e sfârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu va veni "la toate popoarele," și ei vor afla intrarea la El.—1 Cor. 3:16, 17. Efes 2:20. 1 Moise 28:14.—Gal. 3:29

Că în vremea de acum pilirea, formarea și lustruirea credincioșilor consacrați, în Ispășirea lui Christos pentru păcat, progresează; și cum ultima a acestor "pietre vii" "alese și prețioase," vor fi făcuți gata, atunci marele Măestru le va aduce laolaltă în Invierea Dintăi; și Templul va fi umplut cu gloria Sa, și va fi locul de întâlnire între Dumnezeu și oameni dealungul Mileniului—Apocalipsul 15:5-8.

Că fundamentul Speranței, pentru Biserică și Lume, zace în faptul că "Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om". "O Rescumpărare pentru toți"—Ebrei 2:9. Ioan 1:9. 1 Tim 2:5-6.

Că Speranța Bisericii e aceea că ea să fie ca Domnul ei, "vedea așa precum El este," și "părtași de matura divină," și împărtășitor la gloria Lui ca împreună-moștenitorii Lui—1 Ioan 3:2 Ioan 17:24 Rom 8:17 2 Petru 1:4.

Că Speranța pentru lume zace în binecuvântările cunoștinței și ocaziunii care să fie aduse la toți de împărțirea lui Christos Milenială—Restatornicirea a toate ce au fost pierdute în Adam, la toți viitorii și ascultătorii, în mâinile gloriificatului Rescumpărător și gloriificata Sa Biserică—pe când toți nesupușii și stricații împreună cu toți făcătorii de rele pentru etern distruși —Fapte 3:19-23.

TURNUL VECHETOR

(The Watch Tower)
PUBLICAT LUNAR DE
ASOCIATIUNEA STUDENȚILOR BIBLII ROMANI
la
924 Seminole Street. — Detroit, Mich. U. S. A.
(Adresați totdeauna de numele Jurnalului)

COMITETUL EDITORIAL:

Acest Jurnal e publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care trei, cel puțin, au cetit și aprobat ca adevăr toate și fiecare articol ce apare în coloanele lui. Numele Comitetului este: J. F. RUTHERFORD, W. E. VAN AMBURGH, F. H. ROBINSON, G. H. FISHER, W. E. PAGE.

COMITETUL DE TRADUCERE:

Acest Jurnal e tradus de un comitet de traducere; din care trei, cel puțin, au cetit și aprobat fiecare și toate articolele traduse ce apar în coloanele lui. Numele comitetului este: J. E. SIMA, A. DODIA, J. SASU, V. MIRKU, I. VASIL.

Abonamentul înainte, \$3.00 pe an; afară din Statele Unite \$2.00.

INTREBARI LA VOLUMUL I.

Cărticica de întrebări pentru studierea Volumului I are se fie foarte încurând gata, acei cari voesc pot ordina după ea. Prețul 15c.

VORBIRE CU CEI MORTI

E'numele unei cărticică ce se pregătește acum, și are încurând se fie gata. Particulari despre ea vor urma mai târziu.

DATUL PASTEI IN ANUL 1920.

ECVIENNIUL Primăvratnic cade în anul 1920 în 17 Martie, timpul dela Philadelphia. Luna nouă mai aproape de Ecvienniul primăvratnic apare în dimineața de 20 Martie, la orele 5:56. Luna întâi Nisan deci se începe a se număra din seara de 20 Martie; și seara din 2 Aprilie va fi timpul de a celebra Cina de Amintire a Morții Domnului — Pasa noastră a antiheliputoare. Luna va fi plină în dimineața de 3 Aprilie, socoata Evreilor. Se întâmplă că într'acest an "Vinerea Mare" deosemena cade în 2 Aprilie, caree special serbată de Casonei. Dumnierea următoare, 4 Aprilie, e Dumnierea Pastelor —prima Dumnierea după împlinirea lunei din 20 Martie.

Cum Poporul Domnului se adună la ceasul potrivit, zicem că toți ei, tot și se stricunesc se realizeze or se simte solemnitatea și însemnatarea și importanța simbolului celebrat în această ocazie. Noi nu gămim din lume, dacă ne am dat pe noi însime cu totul și deplin Domnului. Dacă am fi din lume

lumea ne-ar iubi; dar lumea nu arată se ne iubească. Ah bine—
"Lumea lasă mă urască,
voi purtă batjocura."

O MÂNĂ DE AJUTOR PENTRU STUDENȚII (CERCĂTORII) BIBLIEI.

Planul Vârștelor, care explică toate vârsțele timpului din trecut prezent și viitor; și mai ales de ce a permis Dumnezeu Răul în lume preste 6,000 de ani și remănea-va tot deauna așa, sau că cu venirea Impărăției lui Dumnezeu după care ne rugăm: "Vie împărăția Ta, și facăse voia Ta, precum să face în ceri așa și pe pământ," care va schimba și înălțura Răul pentru Etern? Aceasta e o carte, care de Studenții Bibliei e numită "Cheea Scripturii" prin care să poate ajunge numai la o deplină cunoștință despre Adevăr. Legată în pânză fină și aurită, coastă numai. 75c.

Cortul Intrunirei legat simplu 25c.
Mana o carte care cuprinde un text din Scripturi în fiecare zi 25 și 50c.

Cântarea cântărilor un exemplar de 16 pagini explică cele 8 capitoare scrise de Solomon coată 10c.

Care este Evanghelia Adevărată? Ca zic Scripturile despre Iad? Parabola cu bogatul și săracul Lazar. Parabola Oflor și a Caprelor. Pedepsa Vecinică Lacul Focului și pu-cioasă, Deavoul Feara și Profetul Mincinos chinulți. Neleg-luți Inturnați în Iad. Explicarea completă despre "Iad" "ghehena" "abis" "tartar" și etc. coastă numai. 10c.

Ce este sufletul? O explicare studiată la lumina Sfințel Scriptură 10c.

Testamenturi legate în pânză hârtie groasă, cu Psalmi 33c.
Testamenturi legate în piele fină, cu Psalmi. 50c.
Biblie No. 15, legată în piele foarte fină cu referențe și mape. \$4.10c.

Biblie No. 16, legată în piele fină cu referențe și mape \$2.50c.

No. 17, legată deosemena în piele dar mai simplă. \$2.05c.
Biblie No. 18, legată în pânză cu pereti și hârtie groasă \$1.45c.

Toate bibliile sunt înă tot în quadrat cu mape și referențe egal.

TURNUL VEGHETOR

ȘI Vestirea Prezenței Lui Christos

Vol. III.

13 Martie, 1920

No. 3.

CINA DOMNULUI

— I CORINTENI 5:7.8. —

“Și se apropia sărbătoarea Azimelor, care se numește Pască.” — Luca 22:1.

OTABILĂ între experiențele lui Israel a fost Pasca. Sărbătorirea Paștei, celebrată în fiecare an șapte zile, s'a început cu a cincisprezecea zi a luni întâi.* Instituirea acești importantă ceremonie, descrisă îndeamănuntul în a doua carte a lui Moise (2 Moise 12:1-32) deși a fost o plagă—ultima a o serie de zece plăgi — asupra Egiptenilor ea a fost prima binecuvântare Divină asupra lui Israel, și prima ei observare a însemnat nașterea lui Israel ca o națiune. (2 Moise 19:1-6.) Celebrarea ei, în mod general, a însemnat eliberarea poporului Israelitean din robia și servitutea Egipteană, dar mai particular ea a însemnat ferirea or scăparea vieții dela moarte a întâi-născuților din acea națiune în decursul plăgei de moarte care a venit asupra Egiptenilor, care, ca și ultima plagă, ia silt se libereze pre Israeliți din servitutea forțată. Scăparea întâi-născuților a fost o intimare or prevestire de liberarea a tot Israelul, și trecerea lui în siguranță preste Marea Roșie din robie în libertate. Noi astfel putem vedea clar însemnătatea acești întâmplări Israeliților, și că sărbarea ei din an în an până la Domnul a fost o *amintire* sacră a acești întâmplări; care nu numai că a fost mîntuirea întâi-născuților lor, dar totodată și mîntuirea a tot Israelul din robia și apăsarea lui Faraon și a Egiptenilor.

UMBRĂ LA CELE VIITOARE

Sfântul Pavel însă ne spune, că această, ca și toate alte ceremonii sfinte a lui Israel, a fost o *umbră* la bunurile viitoare—la lucrurile reale ce au fost se urmeze după acea. (Evrei 10:1; I Corinteni 10:1-5, 11.) Membrii Creaturii Noi — Creștinii adevărați, concepuți cu spiritul sfânt sunt deci potrivit interesați în aceste întâmplări, precum ei sunt interesați în toate lucrurile și aranjamentele Părintelui lor cresc referitor la experiențele poporului Său tipic și la experiențele lumii întregi, și mîntuirea ei ultimă din robie și servitutea Satanei, păcatului, și morții. Dară Creștinului adevărat experiențele întâmplare Israeliților în Egipt, scăparea vieții întâi-născuților, eliberarea și trecerea lor preste Marea Roșie, au o mai adîncă însemnătate și are deci un interes mai adînc în

ele de când Părintele ia descoperit “misteriul” că acele care sau întâmplat Israelului natural au fost aranjate de El se tipifice în planul divin aranjamente mult mai mărețe pentru Israelul Spiritual, ales și dezvoltat în decursul Vârstei Evanghelică.

Referitor acestor lucruri spirituale, anti-închipuitoare, Apostolul declară “că omul cel firesc (natural) nu primește cele ce sunt ale Spiritului (însemnătăți spirituale, tipificate de aceste întâmplări literale), căci i sunt nebunie, și nu le poate înțelege, pentru că se discern (explică) spiritual; dar nouă ni le descoperi Dumnezeu prin Spiritul Său.” (I Corinteni 2:14, 10.) Astfel numai cei cu mințea spirituală pot aștepta se aibă o aprețiere de inimă și interes în aceste lucruri.

Urmînd declărarea Apostolului în textul nostru și alte locuri, că cele întâmplare acolo au fost umbre și tipuri la lucrurile viitoare pentru noi, noi vedem clar că Israelul natural a tipificat pe tot poporul lui Dumnezeu—toată omenirea, care vor deveni poporul Său în decursul vârstei Mileniară; și că Egiptenii au tipicat pe împotrivorii poporul lui Dumnezeu; Faraon, cărmuitorul lor, a reprezentat pe Satana, prințul întunericii, înslăvitoriul și apăsătorul omenirii; servii și călăreții lui Faraon au reprezentat pe îngerii căzuți și oamenii care sau asociat or se asociază cu Satana ca împotrivorii poporului lui Dumnezeu—Creaturilor Noi, și în general toată familia credincioșilor. Precum poporul lui Israel doria după scăpare din mîna Egiptenilor, și a suspinat sub greutatea apăsărilor lor, dar slabi și neputincioși să se libereze înșiși, și nu ar fi fost în stare a se libera nici odată dacă Dumnezeu nu ar fi într venit intru ajutorul lor, prin trimittind pe Moise ca mîntuitorul lor și astfel să i scape desub jugul Egiptenilor și a lui Faraon. Așa omeniera de șeasă-zece de scole se află în suspin, vîiatare și durere sub jungul și servitutea prințului acești lumi.” Satana, și domnia lui de Păcat și Moarte. Aceste sute de milioane de sclavi ai omenirii însătea ză după scăpare și strigă se fie liberați din servitutea păcatului și slăbiciunelor lor, precum și se fie scăpați de efectele durerii și morții. Inșă fără ajutorul divin, omeniera este neputincioasă. Unii putini fac sirgueli viguroase și eroice, și reușesc în cîtva; dar nici unul nu scapă liber.

Toată rasa Adamică e roabă păcatului și morții, și singura ei speranță e în Dumnezeu și antiînchipuitorul lui Moise, Christos, care, Dumnezeu făgăduiește, v'a libera pre poporul Său. — trecându-i prin Marea Roșie—reprezentând Moartea a Doua, în care Satana și toți cari se asociază or simpatizează cu el și sistemul lui prezent de rele vor fi nimiciri pentru etern, cum e tipificat prin nimicirea lui Faraon și a oștirii lui în Mare Roșie. Dară poporul lui Dumnezeu "nu v'a fi vătămat de a Doua Moarte."

Cele descrise mai sus sunt o figurație generală; dar înăuntrul aceștii umbră, și o parte din ea, a fost o alta—o figurație mai particulară—care nu s'a referat și nu se referă omenirii în general și eliberarea ei, ci numai unei anumite clase din ea—întâi-născuților. Aceștor corespund, ca antiînchipuitorii lor, "Biserica întâilor născuți, scriși în Cer." (Evrei 12:23.) În umbră, întâi-născuții au ocupat o poziție specială—ei au fost primi moștenitori; o poziție specială deasemenea în acea că ei au fost supuși unei probă or cercare specială, înainte de frații lor, și au fost liabili or în primejdie de moarte înainte de eșirea lui Israel, și când eșirea a luat loc ei, întâi-născuții, au avut o importantă parte în legătură cu eliberarea lor, fiind că ei devenisă o clasă separată—reprezentată în Samanța lui Levi. Ei au fost separați de frații lor, abdicând de moștenirea lor în țară ca ei, potrivit cu aranjamentul Divin, se fie învățătorii fraților lor.

INTAI-NĂSCUȚII—PREOTMEA REGALĂ

Semintia lui Levi reprezintă casa credinței or familia credincioșilor, care în schimb reprezintă Preoțimea Regală, a cărei membrii abdic de moștenirea lor în lucrurile pământești în favoarea fraților lor, și vor constitui în viitor actual Preoțimea Regală, al cărei Șeful Preot este Domnul Isus, și care va binecuvânta, cârmui și instrui omeniera în vârsta Mileniară. Precum întâi-născuții lui Israel în Egipt au fost supuși morții, însă au fost scăpați, mântuiți de ea, și prin pierzând moștenirea pământească deveniră preoțime, așa Biserica antiînchipuitoare a întâi-născuților, scriși în cer, e în timpul prezent supusă și în primejdie de Moartea a Doua, avându-și cercarea lor pentru viață vecinică or moarte vecinică înainte de restul omenirii, "trec dela moarte la viață" prin sângele Rescumpăratorului—Melul lui Dumnezeu. — 1 Petru 1:18, 19:

Devenind astfel părtașitori darului Rescumpăratorului lor, ei abdic, sau sacrifică cu El moștenirea în lucrurile pământești, viața pământească, ca se câștige cu El moștenirea cerească cu lucrurile și viața ei glorioasă—mult mai presus de cea pământească. "Astfel deși Biserica întâilor născuți, "toți ca omul vor muri" (Psalm 82:6,7), și privitor lucrurilor pământești arată se peardă mai mult de alții, totuși ei sunt scăpați, mântuiți de moarte, și cu Șef Preotul lor, Isus, vor fi făcuți părtașitori gloriei, și nemuririi în zorile vârstei Mileniară, când Mântuitorul lor, antiînchipuitorul lui Moise, Christos, se va arăta în "putere și glorie mare" pentru eliberarea omenirii, "Atunci și voi împreună cu dânsul vă veți arăta în mărire." (Col. 3:4.) Aceștia, a căror scăpare și mântuire ia loc în decursul aceștii nopți a vârstei Evanghelică—inainte de zorile dimineții Mileniară, și înainte de Soarele Dreptății ei răsare—sunt și

vor se fie conducătorii oștrei lui Iehova, ca să-i mântuie din robia Păcatului și a Satanei. Notează cum se unește acestor limbajul Apostolului (Romani 8:22,19), "Căci toată făptura suspină și este în dureri până acum," și "așteaptă cu nerăbrire descoperirea fiilor lui Dumnezeu" — așteaptă după complectarea și înălțarea Bisericii întâilor născuți prin Invierea D'întâi, la putere, glorie, onoare și nemurire.

"STRAINI ȘI CALATORI IN ACEASTĂ LUME"

Dară a se putea face această scăpare întâi-născuților în umbră, și eliberarea următoare a tot Israelul, sa cerut junghierca Melului—Melul Pașei—ca cu sângele lui să se stropească pragul și ușiorii ușei, și că carnea lui se fie mâncată cu ierburile amare și cu pâine nedospită, în aceeași noapte. Astfel fiecare casă Israelită a reprezentat casa credincioasă, și fiecare mel a reprezentat pe "Melul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii (Ioan 1:29), și întâi-născutul fiecărei familie a reprezentat pe Christos, Capul și Corpul, Creatura Nouă. Ierburile amare au reprezentat cercările, și suferințele timpului prezent, care servesc se facă de ce mai mare poșta credincioșilor pentru Mel și pâinea nedospită. Si mai mult, precum fiecare familie a trebuit se mănca pasca ei cu toiagul în mână și îmbrăcat de plecare, a reprezentat oă întâi-născuții antiînchipuitori, casa credincioasă, care astfel se împărtașează Melului lui Dumnezeu în decursul nopții vârstei Evanghelică, vor fi și străini și călători în această lume, chiar cum Apostolul ne spune că aceștia sunt. — 1 Petru 2:11.

DATUL CINEI PASCALĂ

Datul Cinei Păscală la care Iudeii au junghiat și mâncat un mel, ca amintire de eliberarea lor din robia Egipteană și scăparea întâi-născuților lor, a fost calculat de Iudei după calendariul or metoda lor de a calcula timpul, care a fost metoda întocmită de Dumnezeu. (1 Moise 1:15.) Inloc se împarte lunele matematic cum noi le avem astăzi, ei le au calculat de pre cer, lăsând ca arătarea lunii noi pre cer se fie începutul fiecărei lună; și diferență între timpul după soare (timpul solar) și timpul după lună (timpul lunar) a fost egalizată prin totdeauna începând anul nou cu arătarea lunii noi, Primăvara la timpul Ecvinoxiu (timpul când soarele trece ecuatoriul clesastic, or, zis mai simplu, când soarele trece pela mijlocul cerului—când ziua și noaptea e la fel.) Si de când Domnul, Apostolii și Biserica primitivă au urmat acest metod de calculare în celebrând "Cina depre urmă," noi urmăm la fel.

În acest an (1920), Ecvinoxul primăvăratice ocurează 17 Martie, după timpul din Philadelphia, Pa., U.S.A. Israelitii au fost ordinați ci "în ziua a zecea a aceștii lună (luna întâi, Nisan) fiecare se ia câte un mel" în casile lor din turmă pentru Pască. (2 Moise 12:3.) Melul a fost se fie "păstrat" patru zile — dela a zecea până la a patru-spre-zecea, și în "ziua a patru-spre-zecea (când luna era plină*) să-l junghie între amândouă sările" (la oricare timp între 6 p. m. 13 Nisan și 6 p. m. 14 Nisan) și astfel să-l mănca. (2 Moise 12:5.) În a cinci-spre-zecea zi sa început Sărbătorirea, care a ținut șapte zile, din care întâia și a șaptea au fost special observate ca "zile sfinte," zile Sabatice. — 2 Moise 12:16.

Toate aceste, cum deja am văzut, au fost umbre la lucruri mai mari și mai mărețe. Alegerea melului în a zecea zi a tipificat cum Israeliții, dacă e se fie binecuvântați și recunoscuți ca Biserica Întăilor Născuți în antiinchipuire, trebuie se primească pe Isus cinci zile înainte de Sărbătoarea Paștei se începe, și patru zile înainte de crucificarea Sa, ca înjunghierea Melului antiinchipuitor. Și potrivit, exact, cu această Isus sa oferat pe sine Israeliților în a zecea zi a luni ca și Melul Pascal, când cinci zile înainte de moartea Sa El a intrat călare pe așin în Ierusalim, și poporul a strigat, "Osana Fiul lui David!" (Ioan 12:12-16.) El sa oferat la ai Săi ca Melul adevărat, "dar ai Său nu'l a primit. Iar câți l-au primit (individual) le dete dreptul ca se devină fii a lui Dumnezeu" — membre Bisericii Întăilor Născuți; (Ioan 1:11, 12.) Națiunea Izraelitică, prin reprezentății și călăuzătorii ei orbiți, înloc să'l primească, l'au respins, și astfel au pierdut privilegiul ca o națiune se devină Întăi-născuții Spirituali și moștenitori ai cerului. Cu toate aceste, potrivit cu umbra junghierii melului în a patru-spre-zecea zi a luni întâi, Nisan — ziua chiar înainte de începerea Sărbătoririi Paștelor — Domnul Isus a murit ca și Melul antiinchipuitor Pascal, "Melul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii," prin a cărui înjunghiere ca un așa, nu numai câștigă membrii Bisericii Întăilor născuți viață indecursul nopții vârstei Evanghelică, dar după ce aceștia sunt mântuiți, toată omenirea are se fie eliberată. Nu numai a murit Isus exact la timpul indicat în umbră, dar nu a fot posibil pentru El ca să și completeze sacrificiul Său în moarte decât numai la timpul astfel pre-orânduit. Si de aici, deși Iudei căutau mai de multe ori să'l prindă, nimenea n'a pus mâna pe dânsul "pentru că nu venise încă ceasul lui." — Ioan 7:8,30.

INSTITUIREA CINEI DOMNULUI

Domnul a fost foarte precis se meargă în toate cum a fost prescriș pentru El în umbră; și a fost la sfârșitul serviciului Său pre pământ, în a patru-spre-zecea zi a luni întâi, chiar în aceeași "noapte în care El fu dat prins" (1 Corinteni 11:23), și deci chiar în aceeași zi în care El a murit ca Melul antiinchipuitor, că El a celebrat cu discipulii Lui Pasca tipificatoare a Iudeilor — mâncând cu cei doisprezece apostoli melul tipificator care îl reprezenta or tipifica pe El însuși, sacrificiul Său pentru păcatele lumii, "hrăna adevărată," prin a cărei putere singur se poate câștiga viață, libertate, fericire și binecuvântare fiilor lui Dumnezeu. Cinarea acestui mel în noaptea chiar înainte de moartea Domnului a fost posibil de aranjamentul Iudeilor (posibil divin aranjat), în care începutul zilei se socotea de seara și nu de la mează noapte. Si Mateiu (26:20) ne spune că "făcându-se seară" (în a 13-zecea zi a luni întâi), "Domnul se puse la masă cu cei doisprezece," etc. În Luca (22:14) noi cetim: "Si sosind ceasul se puse la masă ect." Astfel mănecarea Paștei a luat loc chiar în aceeași zi în care El a și murit. După mănecarea Paștei atunci a urmat instituirea Cinei de Amintire a morței Domnului.

Ca Iudei "născuți sub Lege," era obligatoriu asupra Domnului și a discipulilor Lui se observeze această umbră, și se o sărbeze la timpul ei exact; și a fost că după ce ei astfel au observat-o mâncând melul cu pâinea nedospită

(numită "azime") și ierburi, și probabil, după cum a fost obiceiul, cu rodul viței," că Domnul a instituit între discipulii Lui și pentru Biserica Sa, reprezentată în zi (Ioan 17:20), un lucru nou. Domnul a făcut capăt la serbarea umbrei, pentru că El era aproape se moară ca și Melul antiinchipuitor, și astfel se o împlinescă; și prin astfel murind, ca "Melul injunghiat dela întemeierea lumii." El va se devină Pasca adevărată, cum Apostolul declară: "Căci Christos, Pasca noastră, s'a sacrificat pentru noi." (1 Corinteni 5:7.) Si înloc de a se sărba junghierea melului în Egipt, sa început serbarea junghierii Melului lui Dumnezeu la Calvarii; și înloc de-a stropi cu sângele melului în Egipt, lucrul potrivit pentru toți creștii în Isus ca și Melul adevărat a fost se stropească, prin credință, uștiorii inimii cu sângele Său. Astfel înloc de-a stropiți la inimă pentru curățirea de conștiință cea rea" (Evrei 10:22 — Testament), aceștia trebuie se mănecă, să și aproprieze lor sau să se folosească de meritul Rescumpărătorului lor — meritul sacrificiului omului Christos Isus, care sa dat pe sine o rescumpărare pentru toți. Într'adevăr, Domnul ne asigură, "dacă nu veți fi mănecat trupul Fiului Omului (Melul antiinchipuitor), și nu veți fi băut sângele lui, nu aveți viață în voi înșivă." (Ioan 6:53-54.) Prin credință ei trebuie se mănecă și se bea carnea și sângele Domnului, și se cunoască că precum păcatele lor au fost ridicate de Domnul, care a murit pentru ei, așa meritul și dreptatea lui este imputată lor și uită lor. Aceste ei trebuie să le mănecă prin credință.

A primi astfel Melul — Pasca noastră — și să comemora (aminti) moartea Sa pentru noi, înseamnă așteptare după eliberarea promisă poporului lui Dumnezeu, și deci semnifică că așteptorii și cei cari memorează inteligent acest mare fapt deși sunt în lume ei nu vor fi parte din lume dar vor fi ca călători și străini, cari cauți locașuri mai dorite, libere de arșiță, întristarea și robia timpului prezent a domniei Păcatului și Morței. Ei se împărtășesc pâinei antiinchipuitoare nedospită, și se sirguesc cu aibă și păstreze în curățenia ei, neacrătă de teoriile omenestii, egoizm și păcat, etc., ca ei se fie totdeauna tari în Domnul și puterea țării Lui. Ei deasemenea se împărtășesc ierburilor amare de persecuțiuni, în potriveală cu cuvântul Domnului, că servul nu e mai mare decât Domnul său și nici precum Stăpânul casei (credincioasă) a fost infruntat, persecutat și respins, neprimat, așa trebuie ei se aștepte a întâmpina aceleași; pentru "că lumea nu ne cunoaște, fiindcă nu'l a cunoscut pre dânsul." Ba încă Domnul ne asigură că acei a căror credincioșie Lui, și acei cari nu se descesc de se atragă persecuțiuni asupra-și nu sunt abili Lui în prezent. Cuvintele Lui sunt: "Toți care vor trăi cu pietate (reverare și sfințenie) în Christos Iesus vor fi persecutați." "Vă vor muștra și goni și vor zice împotriva voastră orice rău minșind pentru mine. Bucurați-vă și vă veseliți că plata voastră multă este în cer; căci așa vorbită și pe profetiile cei înainte de voi." — Mateiu 5:10-12 Timoteiu 3:12.

"SPRE A MEA AMINTIRE"

Când Domnul a instituit Cina Sa de Amintire a morței, mită Cina depre urmă, ea a avut un simbol nou, tate nouă — clădiți pe Pasca veche din umbră:

rea Domnului cu apostolii Săi a fost o serbare a însemnătății celei antiînchipuitoare—a celei adevărate, care era să ia locul și se facă capăt celei din umbră. Cum noi cetim: "Și luând pâine mulțumind frânse și dete ucenicilor zicând: Acesta este trupul meu care se frânge pentru voi (ca și cum ar fi zis, această piine mă reprezintă or simbolizează pe mine ca Melul antiînchipuitor; ea reprezintă carne mea.) Această faceți spre amintirea Mea." Intențiunea Domnului evident a fost se fixeze în mintea următorilor Lui că El e Melul antiînchipuitor pentru întâi-născuții antiînchipuitori și casa credincioșilor. Atunci luând "păharul deasemenea după cinare, zicând: Acest păhar este legea (legământul) nouă în sângele meu" — sângele legământului—sângele care inasigurează Legământul Nou.

Astfel noi ne bucurăm că sângele Domnului vărsat la Călvary, nu numai aduce mântuire întâi-născuților vârstei Evanghelică, "fructele d'întâi a creaturilor sale" (Iacob 1:18), dar aditional inasigurează, e o garanție pozitivă, că un Legământ Nou are și va fi "încheat cu casa lui Israel și casa lui Iuda," și prin ei cu toate popoarele. Speranța lumii e în stabilirea acestui Legământ Nou, sub care ei vor fi binecuvântați, liberați și ridicați la perfecțiunea umană și astfel vor câștiga viața eternă. Ce prospect glorios e naintea omenirii în acest Legământ Nou! Stabilirea lui e singura ei speranță! Dar acest Legământ Nou nu poate fi încheat până la o doua venire a Rescumpărătorului, și până nu "fructele d'întâi" sunt alese și-glorificate împreună cu El; atunci chiar așa de sigur cum Domnul a murit pe cruce și ș'a vărsat sângele Său, chiar așa de sigur acest Legământ are se fie încheat. — Vezi Romani 11: 25-27. Ieremia 31:31-34; Evrei 8:6-12.

"MOARTEA LUI SE ARĂTATI."

"Căci am primit de la Domnul ceea ce v'am și dat, că Domnul Isus în noaptea când era dat prin luă pâine și mulțumind zise: "Luați măncați, că acesta este trupul meu care pentru voi este se fie frânt; aceasta faceți spre a mea amintire." Asemenea și păharul după cinare, zicând: 'Acest păhar este noul asezământ (garantat) în sângele meu; această faceți de câte ori îl veți bea, spre a mea amintire.' Pentru că de câte ori măncați pâinea această și beți păharul acesta, moartea Domnului se vestiți, până ce va fi venit." — 1 Corinteni 11:23-26.

Această clar ne arată că discipulii au înțeles clar că de aci încolo următorilor lui Isus serbarea anuală a Paștei trebuie se aibă o însemnătate nouă; că pâinea frântă reprezintă corpul Domnului frânt, și păharul sângele Lui vărsat. Nu e necesar a discuta cu mințile onești ce se însemnează și ce nu prin expresiunea—moartea Domnului. Dar mulți au foarte slabe și greșite idei despre ea; și această e pentru că în zelul lor se supoarte doctrinele greșite ale chinului vecinic. Treimei, ș.a., ignorează învățătura frumoasă a Scripturii despre Rescumpărare. Iată însă ce zice Scriptura despre acest mare fapt: "Căci unul este Dumnezeu, unul este și Miilocitor a lui Dumnezeu și al oamenilor, un om Christos Isus, care s'a dat pe sine Preț de Rescumpărare pentru TOȚI, dovadă pentru timpurile sale cuvenite." (1 Timoteiu 2:5-6.) O Rescumpărare pentru toți înseamnă o ocaziune pentru toți. Această e clar oricărei minți neinfluențată de prejudecată or doctrine false. Așa dară a vesti moartea Domnului, înseamnă a vesti,

nu numai mântuirea Bisericii Întâilor Născuți din vârsta prezentă, ci deasemenea a vesti — a spune, a declăra, a face: cunoscut—"timpurile cuvenite" sau hotărâte pentru omenire; timpurile în care omenirea va fi liberată din robia și domnia Păcatului și Morții din timpul prezent. Că Domnul a murit, dându-se pe Sine o "rescumpărare pentru toți," e vestit și admis de toți ca un fapt deja implinit; dar nu e încă un fapt, precum mai mulți pretind că e, că timpurile cuvenite sunt acum or au fost vre odată până aci, în care toți se fie avut ocaziunea se vină "la deplină cunoștință a Adevărului," după cum e plănuț și bine voit de-Creator. (1 Timoteiu 2:3,4.) Nu toți au avut încă ocaziunea a auzi de singurul nume prin care ei trebuie se fie mântuiți (Fapte 4:12); și e deci evident că a tăgădui "timpurile cuvenite," "Timpurile Restatornicirii" pentru omenire în general, cari vor fi introduse la a Două Venire a Rescumpărătorului (Fapte 3:19-21), este a tăgădui moartea Domnului; fiind că Domnul a murit chiar pentru acela scop ca se aducă aceste timpuri pentru toți. Domnul însuși ne spune lămurit că sângele Său e "sângele legământului nou"; o garanție că un Legământ Nou cu toate-aceste binecuvântări are se fie pus în operare. Așa vedem că mulți cari vestesc moartea Domnului, dar tăgăduesc timpurile cuvenite—timpurile de ocaziune, fericire și binecuvântare pentru omenire — fac o mai mare vătămăre decât bine cauzei Domnului. — Mateiu 7:22,23.

"PÂNEA DIN CER."

Pânea cu care sa măncaț melul Pascal, numită azime, care Domnul ne spune reprezintă corpul Său, a fost nedospită. Dospire duce la corupție, stricăciune, și de aici semnifică or tipifică păcat. Așa acest simbol ne învață că Domnul, reprezentat de pâinea dulce nedospită, a fost fără păcat, un mel "fără defect" (2 Moise 12:5), că El a fost "sfânt, curat, fără răutate, fără pată, deosebit de păcătoși." (Evrei 7:26.) Dacă El ar fi fost din Adam, și dacă principiul vieții Lui se trăgea dela Adam, atunci El ar fi fost acrăt cu păcatul Adamic, cum toți alții sunt. Dar de când viața Lui a venit de sus, principiul vieții trăgându-se dela Părintele Ceresc, cum noi cetim, "Spiritul Celui Preainalt te va umbri," etc., așa deși El a fost de natură umană, sânge și carne, El a fost deosebit de rasa Adamică. El într'adevăr a fost "Pâinea din Cer." (Ioan 6:41.) Lasă deci se aștețiem Pâinea curată, dulce, nedospită, care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi.

Dar după cum botezul în apă nu e botezul real, ci numai simbolul lui, așa împărtășire aceștei pâine și acestui fruct al vieții e numai simbolul împărtășirei mai importantă —măncarea meritului lui Christos, dreptatea Sa, care ne câștigă nouă viață eternă prin corpul Său frânt și sângele Său vărsat. Astfel acceptând prin credință sacrificiul Său sfârșit, și prin asemenea credință, cum suntem înstrucțiați de El, se ne folosim de toate meriturile și perfecțiunea și drepturile avute de Omul Christos Isus, însă pe care El le'a pus în moarte pentru noi, noi într'adevăr hrănim inimile noastre cu Pâinea Vieții vecinică, Pâinea pe care Dumnezeu ne-a trimis din Cer. Această e Pâinea adevărată, măcarea cărei dă vieță eternă. Aceasta e prima însemnătate a pâinei literală tututor căror se împărtășesc ei cuvenit și inteligent. Ea e o amintire a răscumpărării din robia morții și păcatului.

“TOȚI O SINGURĂ PAINE”

Sântul Pavel, prin descoperirea Divină, ne explică și o altă însemnătate a Cinei amintitoare de moartea or Frângerea corpului Domnului Isus, individual, dar că după ce a reprezentat pe Domnul Isus, individual, dar că după ce noi ne am împărțit Lui, mâncând din meritul sacrificiului Său, noi, prin *consecrare*, devenim asociați cu El ca o parte din aceea Pâine frântă—hrana lumii. (1 Corinteni 10:16.) Această ne spune nouă de privilegiul nostru ca credincioși îndreptățiți a ne împărții în suferințele și moartea lui Christos, o condiție cărei dacă ne conformăm vom deveni moștenitori cu el împreună în gloria și Impărăția Lui viitoare. Aceeași line de cuget e explicată de Apostoli sub deosebite figuri, dar nici în una așa forțator ca și într’această, că Biserica (care e Corpul lui Christos), cu Capul ei, e o “singură Pâine,” fiind frântă îndecursul Vârstei Evanghelică. Ea e o ilustrație izbitoare și adâncă de relația și unirea noastră la Christos Capul nostru.

Noi celim: “Pâinea pe care o frângem nu este oare împărțire cu trupul lui Christos? Pentru că o singură pâine este, un singur trup (corp) suntem noi cei mulți; căci toți ne împărțim dintr’o singură pâine.” (1 Corinteni 10:16, 17.) Noi devenim membre la Corpul lui Christos, și astfel parte din această “singură pâine,” prin consecrare în moartea lui Christos — prin jefind la moarte viața noastră umană, câștigată nouă de moartea Melului lui Dumnezeu. Astfel noi suntem invitați se aducem “corpurile noastre o jertfă vie (cum Isus a făcut), sfântă și bineplăcută lui Dumnezeu.” (Romani 12:1), și astfel se ne împărțim suferințelor și înfruntărilor lui Christos, și după aceea, gloriei Lui.

CE E PAHARUL PENTRU NOI

“Fructul viței” reprezintă viața sacrificată dată de Domnul Isus. “Acesta este sângele meu (simbolul vieții dată în moarte) al Noului Testament (Legământ), care se varsă pentru mulți pentru iertarea păcatelor.” “Beți dintr’acesta toți.” — Mateiu 26:27,28.

Numai prin sacrificarea vieții Lui, prin dând viața Sa ca o *Rescumpărare* pentru viața rasei Adamică, pierdută prin păcat, e că un drept la VIAȚĂ poate veni oamnei prin credință și ascultare sub Legământul Nou. (Romani 5:18,19). Sângele vărsat a fost Prețul “Rescumpărării pentru toți,” care a fost plătit de Rescumpărător însus pentru toți; dar întinderea paharului discipulilor Lui și cerându-i se bea din el, a fost o invitație lor se devină *părtașitori suferințelor* Lui, or cum S-tul Pavel o expresează, “se umple lipsele suferințelor lui Christos.” (Coloseni 1:24.) Ea a fost și este o ofertă de noi, după ce suntem îndreptățiți prin credință, ne împărțim voluntar suferințelor lui Christos, prin lucrând în cauza Sa, noi vom fi socotiți de Dumnezeu ca și membre Corpului lui Christos, precum și împărțitori în suferințele Lui membre Corpului lui Christos, precum și împărțitori în suferințele lui Isus. (2 Timoteu 2:12; Fapte 9:1-5.) “Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este oare împărțire cu sângele (sângele vărsat — moartea) lui Christos?” (1 Corinteni 10:16.) Oh, numai dacă noi am realiza valoarea “paharului”, noi singur am binecuvânta pe Dumnezeu pentru ocaziunea ce El ne-a dat de a ne împărții cu Christos

la “paharul” Său de suferință și rușine! Toți acci cari astfel se împărțesc cu inimioșie și deplinătate pot fi asigurați că vor fi și glorificați cu El. — Romani 8:17.

Domnul deasemenea a pus această semnificare “paharului”, dând de înțeles că el semnifică participarea noastră în dînoarea Sa, participare în sacrificiul Său — moartea umanității noastre. De exemplu, când doi dintre discipuli l’a întrebat se le făgăduescă locul mai prominent pe Tronul Său, El le-a răspuns: “Voi nu știți ce cereți. Puteți voi bea paharul pe care eu am să-l beau?” În cîntind invoirea inimii lor Domnul le-a răspuns, “Paharul pe care l’beau Eu, cu adevărat il veți bea.” (Marcu 10:35-39.) Mustul vinului nu numai ilustrează zdrobirea strugurului până mustul vine afară, dar deasemenea ilustrează stămpărul ce el cauzează după aceea. Așa acci cari acum se împărțesc “suferințelor lui Christos” se vor împărții foarte înscurt și gloriei Lui, onoarei și nemuririi — când noi vom bea vinul nou cu El în Impărăție — bucuria Impărăției. — Mateiu 26:29.

CINE POATE PARTICIPA IN CINA DOMNULUI

Pe scurt și strict zis răspunsul e: Numai credincioșii *consecrați*. Cina Domnului nu e pentru lume, nici pentru Creștinii numai nominal, și nici chiar pentru credincioșii sinceri însă *nedonsecrați*, ci numai pentru acci cari (1) acceptând pe Christos ca Rescumpărătorul și Îndreptătorul lor, Purtătorul lor de păcate, sunt (2) deplin consecrați Lui și serviciului Său—morți cu El ca se vetuăscă cu El. (Romani 6:11.) Noi știm că Dumnul a avut mai mulți următori, dar când a ajuns timpul pentru serbarea Cinei Domnul a invitat numai pe cei doisprezece, însemnând că participare în ea e numai pentru acci cari sau consecrat sau jertfit cu toată inima Lui, lăsând lumea și luând crucea lor se urmeze în calea strămtă în urmele lui Isus. Unul care n’a luat acești pași, Domnul ne spune, “nu poate fi ucenicul Lui” (Luca 14:25-27); și dacă nu e ucenicul Lui, e învederat că nu poate participa nici la Cina Lui.

Însă nu e pentru noi—și nici pentru nime altul, om sau clasă de oameni—se *decidă* cine are se participeze și cine nu. Datorința noastră este se arătăm din Cuvintele Domnului și a Apostolilor ce sunt *condițiunile* de participare în “pâinea” și “paharul” Domnului și ce e semnificarea lor nouă și atunci se zicem cum a zis Apostolul, “Cerce-se dar omul (fiecare) pe sine, și astfel se mănânce din această pâine și se bea din acet pahar.” (1 Corinteni 11:28.) Lasă se nu trecem peste instrucția Apostolului și se examinăm pe alții, ci numai fiecare pe sine.

Apostolul totuși, declară că “cine cu nevrednicie mănâncă și bea, osândă petru sine mănâncă și bea, dacă nu deosebeste corpul Domnului.” (1 Corinteni 11:29. — Testament) Noi regretăm că majoritatea Creștinilor de și sunt bine versați or familiari cu Scriptura, sunt neînțare se facă această deosebire instructiată de Apostol — de bea între între corpul Domnului și Corpul lui Christos. Cu mulți această nu face nici o deosebire; dar aceea nu semnează că deosebirea nu există, ci mai curând nepăsarea lor de cuvintele Apostolului și învățătura Scripturii în subiect. Lasă se nu fim și noi astfel nepăsători în binecuvântare a ști, și o fericire a serba această Cînă.

nd deosebirea; pentru că unul e înstare a se "cerca" pe sine unde se află el—vrednic or nevrednic de participare.

Corpul Domnului e individualitatea lui Isus, omul perfect Isus, Melul lui Dumnezeu care a murit pe cruce la Calvari, dându-se pe sine un preț de rescumpărare pentru toți. Vorbind despre Corpul lui Isus, Apostolul declară, "Care" însuși a ridicat păcatele noastre cu *Corpul Sau* pe lemn." (1 Petru 2:24.) S-tul Pavel ne spune, "Si pre voi, care erați altă dată înstrăinați și neamici cu mintea prin lucruri rele, dară acum v'a împăcat în *Corpul cărnei Lui* prin moarte." (Coloseni 1:22.) Isus însuși ne spune, "De aceea intrând în lume zice: 'Jertfă și prinos n'ai voit, dar corp 'mi ai întocmit!... pentru patima morții.'" (Evrei 10:5.) Astfel corpul Domnului e trupul literal a lui Isus, care s'a frânt pentru noi pe cruce "spre iertarea păcatelor."

Scripturile însă adese ori vorbesc de Corpul lui Christos. Ce e deci deosebirea între aceste două corpuri? Corpul lui Christos e *Biserica* lui Christos la care și preste care *Isus* e numai *Capul*. Dar lasă se ne explice același Apostol, S-tul Pavel, care ne spune se deosebim aceste corpuri, că ce e Corpul lui Christos. El declară, "Căci după cum corpul este unul și are multe membre, dar toate membrele, deși multe fiind, un corp sunt, *asa este și Christos*; pentru că într'un singur Spirit noi toți (următorii Lui) am fost botezați spre fi un singur Corp." "Căci Corpul (lui Christos) nu este un singur membru (*Isus*) ci multe" — 144.000 (Apocalipsul 14:1) — toată Biserica Întâilor Născuți. (1 Corinteni 12:12-14.) Atunci Apostolul continuă și zice, "Voi dară (care v'ați botezat în moartea Lui) *sunteți Corpul lui Christos și membre în parte*." (1 Corinteni 12:27.) La alt loc noi cetim, "Si El însuși este Mântuitorul Corpului" care e Biserica. (Coloseni 1:18; Efeseni 1:22,23; 5:23,25.) Astfel devine clară declarația Apostolului cu privire la împărțirea noastră în pâharul Domnului și devenirea noastră din acea singură pâine. "Pâinea pe care o frângem nu este oare împărțire cu Corpul lui Christos (la care noi suntem astfel membre în parte)? Pentru că o singură pâine este, un singur Corp *ci mulți*; căci toți ne împărțim dintr'o singură pâine." "Ca unor mintoși vorbesc (care aveți minte și rațiune se) judecați voi ce zice eu."—1 Corin. 10:15-17.

CUM E NOI SE FACEM DEOSEBIREA

Apostolul ne dă de înțeles că când noi ne adunăm se mâncăm Cina Domnului, noi se facem această deosebire între aceste două corpuri. Întâi de toate Cina Domnului e o amintire a morții Domnului, și când ne adunăm se o *serbăm se avem în minte (și în inimă)*. (1) că noi serbăm amintirea frângerei Domnului pe cruce, înjunghierea Melului lui Dumnezeu pentru noi, prin a cărui sânge strepitor de ustiorii inimei noastre noi devenim or suntem scăpați dela moarte—"trecem dela morate la viață"—în decursul nopții Vârstei Evanghelică; a (2) că prin participând din pâinea dulce (pregătită pentru ocazie), care reprezintă or simbolizează trupul Domnului — carnea Melului antiinchipuitor—noi mâncăm, prin credință, meritul Domnului; "Pâinea din Cer., care ne aduce nouă viață; a (3) că pâharul (cu vinul dulce) semnifică "sângele" Domnului "vărsat spre iertarea păcatelor" noastre, și "nu numai ale noastre, ci și ale lumii întregi" —

sângele Legământului Nou, sub care toată omenirea va primi iertare și viață. Această e prima însemnătate a serbării "Paștei noastre Christos, (care) înjunghiat fu." — 1 Corinteni 5:7.

Atunci noi se avem în minte și inimă a doua semnificație care a Cinei Domnului de amintire. Asa când noi frângem și mâncăm din pâinea dulce semnifică (1) că noi devenind membre, prin consecrare în moarte, la Corpul lui Christos — Biserica Întâilor Născuți — noi voim și trebuie se fim frânți cu El împreună ca membre a "acei singură pâine" care însemnează, acea ce pentru Domnul a însemnat, că noi vom fi angajați, jertfă și mistuiți în calea strămtă în serviciul Adevărului și a Părintelui, direct or indirect, până le moarte; a (2) că prin participând din pâharul Domnului (vinul dulce, "rodul viței"), noi ne împărțim suferințelor Lui, infruntărilor Lui, rușinea și disonoreea care a devenit asupra Lui în cauza Părintelui or cum Apostolul o expresează, "Totdeauna purtând pretutindenea în corpul nostru moartea lui Isus, ca și vința lui se fie arătată în corpul nostru." (2 Corinteni 4:8:11.) Această e semnificarea a doua a pâharului pentru noi. Si acesta a fost pâharul despre care Isus a întrebat, "Puteți voi bea pâharul pe care Eu am să'l beau?" Puteți voi se vă împărțiti suferințelor, infruntărilor, batjorurilor care Eu am să le întimpin? Acesta a fost pâharul pentru Domnul, cum noi cetim că în noaptea în care era se fie dat prins, prevăzând experiențele ce El are se le întimpine în ziua următoare, Domnul a zis, "Tatăl, dacă nu este cu puțință se treacă acest pâhar, ca se nu'l beau, (atunci) facă se voia Ta" — fie așa cum Tu ai rânduit pentru mine. Si noi cetim că când El e fost actual prins, și Petru a voit să'l apere, El a zis lui Petru, "Pune sabia ta în teacă. Pâharul pe care mi'l a dat Tatăl oare se nu'l beau?" (Mateiu 26:42; Ioan 18:11.) Si acesta are se fie și sentimentul inimei noastre. Părintele e care umple pâharul, și noi se fim gata să'l bem—nu cu murmurare, ci, cum Apostolul declară, cu bucurie binecuvântând pe Dumnezeu că ne învrednițe se participăm în el. "Suferințele timpului de acum nu sunt de același pret cu mărirea ce are se fie descoperită pentru noi." când noi, împreună cu Dumnul, "vom bea (vinul) nou în Impărăție" — bucuriile Impărăției. — Romani 8:19.

SE APREȚIEM PRIVILEGIUL

Noi indemnăm că nici unul se nu neglijeze acest privilegiu anual, pentru nici o cauză. Este o binecuntare specială în observarea lui. De care-va se simte descurajat, participând din pâinea frântă, cerând asigurări noi dela Părintele de relația și îndreptățirea sa cu Domnul, precum și o aprețiere renouită de privilegiul consăcrației sale se fie frânt (sacrificat) cu Dumnul, ca membru acei "singură Pâine."

Lasă se nu uităm că Cina Domnului e fără folos nouă or mai rău decât fără folos dacă nu e astfel aprețiată; pentru că or fi numai a adauge fătărie la necredință. Dară lasă că nimic se nu ne împiedece—nici încropirea (răceală), nici simțuri de nevrednicie. Lasă se ne amintim că noi avem Altar — Tronul Harului — la care noi suntem îndemnați "să ne apropiem cu încredere (indrăzneală) de Tronul Darului, ca se luăm milă și aflăm dar spre ajutor la timp cuvenit." Noi avem Archieru la Părintele—"pre

Isus Christos cel drept" — care simpatizează cu noi și stă gata se ne ajute numai "dacă noi ținem cu tărie mărturisirea" (consecrării) noastre. (Eveci 4:14-16; 1 Ioan 2:1,2.) Toți niște așa să se apropie de acest Tron, prin Archireul nostru Isus, și se facă potrocolul lor cu Părintele curat de toate neajunsurile. Mergi la frații tăi sau la oricare care 'l ai vătămat — fă deplină incunoștiințare de greșala ta, fie că ei recunosc greșelele lor față de tine or nu. Indreaptă toate așa că se ai "o conștiință nevinovată către Dumnezeu și către toți oamenii." (Frapte, 24:16.) Atunci participează — ba mănâncă cu inimoșie din "hrana adevărată — hrana care e singura în care se află pulărea vieții vecinică.

O așa cercetare și curățire de inimă, noi ne amintim, a fost arătată în umbra Paștei Israelitilor. Inainte de ei sau pus se mănânce melul or Pasca lor ei au cercetat toate locurile în locașurile lor se afle toate și orice dospituri, acrături, oase, ș.a., ca se le curățească. Toate aceste au fost arse — distruse. Așa trebuie se facem și noi ca se împlinim umbra or antiichipurirea ei, se "curățim bine aluatul cel vechiu" de răutate, egoizm, ură ceartă, ș.a. — 1 Corinteni 5:7-13.

Dar se ne amintim că acest fel de aluat a păcalului nu poate fi deplin curățit dacă nu este ars; și numai iubirea îl poate arde—iubirea Cerească. Iubirea lui Dumnezeu "vârsată în inimile noastre." Dacă noi avem acea iubire vârsată în inimile noastre." ea va mistui, nimiri toate dăniturile care acrăesc caracterul Creștinului—gelosie, ură, vorbire de rău, ș.a. "Derhărați aceste" zice Apostolul, și "îmbrăcați-vă ca aleși ai lui D-zeu, sânti și iubiți. Îngăduind unii altora și iertând unii altora." (Coloseni 3:12-15.) Nu fi descurajiat. Dară învață lecțiunea și începe de nou cu rezoluții (proponeri) noi și împută aprețiere de faptul că dela tine, fără ajutorul Archireului nostru, nu poți face nimic — nici odată nu poți câștiga premiul. El știe această mai bine de tine, și zice, "Fără de Mine nu puteți face nimic." Stînd aceste, fericiți vom fi de le vom face.

Apostolul ne spune că uni care neglijează privilegiul lor se participeze Cinci Domnului, și astfel neglijează privilegiul lor se fie frânți cu El în serviciul Lui, și să se împărtășească suferințelor (păharului) Lui, ca deasemenca să se împărtășească și gloriei Lui, e pentru că după ce au fost odată treziți și luminați cu adevărul vindecați de Medicul Bun, nutriți cu "hrana adevărată" și "adăpați cu betutura adevărată," au căzut de nou în somnul lor de mai înainte de nepăsare și încurcală cu "grijele vieții" și înșelăciunile bogăției veacului acestui iute trecător. "De aceea între voi mulți sunt slabi și bolnavi și mulți dorm." (1 Corinteni 11:30.) E aproape o mirare că într'un timp când Părintele Cerească a pregătit pentru poporului Său așa îmbelșugate proviziuni pentru hrană casei credincioasă prin care ei se crească în cunoștință, credință și toate darurile Spiritului Sfânt, ca Creaturi Noi, că care-va se fie într'o condiție descrișă de Apostol—slabi și bolnavi! Dacă a fost când-va un timp când poporul lui D-zeu se fie tari în credință, ferbinți în iubire—"ferbinți în spirit servind Domnului"—acel timp e acum. Noi trăim în zorile zilei de lumină când trăsăturile și mistieriurile Planului Divin au fost și sunt descoperite în mod uimitor: și sigura cauză de a nu fi "tari în Domnul și puterea țării Lui" e pentru că noi lipsim

se ne nutrim din aceste proviziuni îmbelșugate și astfel se creștem zilnic, ca Creaturi Noi, în har și credință și iubire. Cătră toți aceștia noi apelăm în cuvintele Apostolului. "Acum e ceasul ca voi se fiți deșteptăți din somn; căci mântuirea este mai aproape de noi decât când am crezut." (Romani 13:11.) Vârsta Nouă a sosit când aceia care întrebunțează privilegiul de a suferi, vor fi înălțați la glorie și onoare și fericire vecinică.

Înștiințarea Apostolului, "Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, mănâncă și bea pentru condamnarea sa", arată se fie contra participării neglijentă — fără cercare or socotință—in Cina Domnului, și contra invitării persoanelor ne-îndeplină simpatie cu spiritul celebrării, și care at participa serbării numai din datină, etc. Acesta, se fie purtat în minte, nu e un astfel de ospăț datinal. El e o serbare solemnă (serioasă—sfântă), intenționată numai pentru membrii "Corpului lui Christos"; și oricine care nu judecă această, oricine care nu judecă că pâinea reprezintă carnea lui Isus, și păharul reprezintă sângele Său, și atunci participează din ele, potrivit devine sub condamnare în privirea Domnului, și deasemenca sub condamnarea conștiinței sale. Nu e mirare că Apostolul dă de înțele că oricine care nepăsător, nesocotitor, înreverent, necuviincios, dară inteligent, se împărtășește acestui trup și sânge simbolic își aduce condamnarea justă asupra și. Acesta e sângele, privit din acest punct de vedere, despre care Apostolul vorbește în Eveci 10:29. El vorbește de unii care socotesc sângele legământului prin care ei au fost sfințiți nesfânt or un lucru ordinar — uni care consideră neimportantă, ordinară, favoarea mare a hărului Cerească la care noi am fost invitați se ne împărtășim în decursul acestei vârstă — favoarea chemării înaltă a lui Dumnezeu în Christos Isus Dumnul nostru. Nu e mirare că pentru aceia care astfel desprețuesc or socotesc ordinară această, Apostolul ne spune că proviziunea lui Dumnezeu, pentru niște așa va fi Moartea a Dgva.

De aceea nici unul nu e se participeze afară numai dacă uștorii și pragul cortului său pământesc sunt, prin credință, stropiți cu sângele care ne vorbește pace, înloc se strige după rezbunare, ca sângele lui Abel. (Eveci 12:24.) Nici unul nu e serbeze acest ospăț simbolic afară numai dacă el serbează în inima sa ospățul adevărat, și a primit pe Isus ca dătătorul său de viață. Mai departe, nici unul nu e se participeze afară numai dacă el este un membru a acelu Corp (fie că el e un membru la vre o dominațiune or nu), parte din aceea pâine, și până nu ș'a socotit viața lui, sângele său (3 Moise 17:11), jertfit cu a Domnului, reprezentat prin acel păhar. Aci este deci trăsă o linie deosebitoare, nu numai între credincioși și necredincioși, dar de asemenea între consecrați și credincioși neconsecrați. Totuși linia are se fie trăsă de fiecare individual pentru sine—pe atâta cât profesiunile sale sunt mărturisite de conducerea lui pe dinafară în viață, or, cum Apostolul zice, creștinătatea și "credință lui e dovedită din fapte."

Nu e pentru membrii acestui corp se judece unul pe altul și chiar nici pentru Biserică ca o întregă se judece, afară numai dacă cazul e unul de felul directat de Domnul. (Mateiu 18:15-17). Altcum bătrânii, reprezentanții Bisericii, e se arate celor adunați aceste condițiuni: (1) cre-

dință în sângele Melului; și a (2) consecrare Domnului și serviciului Său până la moarte. Ei e atunci se invite pre toți cu astfel de mințe și astfel consacrați să se împărtășească serbării aducerii aminte de Moartea Domnului și a lor însuși. Această, și toate alte invitări în legătură cu serbarea, se fie așa cuprinzătoare și clare de se nu lase nici un cuget de sectarism. Toți se fie atunci invitați se participeze, inconsiderat de credința și armonia lor în alte subiecte, dacă ei sunt în deplină armonie în privința acestor adevăruri — rescumpărare în sângele prețios, și deplină consecrare până la moarte, clădită pe acea rescumpărare.

Văzid deci care sunt excluși (nevrednici), cari bine-primiți la masa Domnului; noi privim că fiecare membru al Bisericii Întăilor născuți are dreptul se participeze la Cina Domnului, fie că el e membru la o sectă ori la alta, sau afară de ele toate. Toți aceștia au și e să sârbeze; toți aceștia vor să sârbeze—și de sigur vor dori cu bucurie să se conforme cuvintelor de moarte a Domnului, "Mâncăți din acesta toți, și beți dintr'acesta toți." Ei realizează că până nu mănăcă și beu din trupul și sângele Fiului Omului nu e posibil pentru ei se aibă viața în ei înșiși; și dacă ei în realitate au participat din meritul sacrificiului Domnului în mintea și inima lor, ei de sigur se vor conforma privilegiului lor se serbeze această amintire, și se mărturisască astfel "moartea Domnului până ce va fi venit."

NUMAI CEI BOTEZAȚI

Dar care-va frate Baptist poate se zică: voi ați uitat se amintiți botezul ca o condiție cerută tururilor de a se putea împărtăși Cinei Domnului.

Nu, noi n'am uitat botezul. Noi ne unim cu voi că botezul e absolut necesar — că Cina Domnului e (exclusiv) numai pentru Biserică; că botezul e necesar pentru unul înainte de poate deveni un membru la Biserică. Dar care e aceea Biserică? Aci e unde noi ne diferențiem de voi. Voi ne spuneți că biserica Baptistă e Biserica lui Christos; noi tinem că dominațiunea Baptistă nu e Biserica despre care aci e vorba. Ca și toate alfe biserici organizate și cărmuite de oameni căzuți, biserica Baptistă contine abudentă "pleavă" și puțin "grâu"; noi tinem că Biserica lui Christos conține numai grâu. Sigur nici unul nu v'a pretinde pentru nici una din sectele Creștinătăței că secta lui conține tot "grăul" și nici o "pleavă." Dar Biserica, "Numele cărei este scris în Cer", include tot "grăul", și nu contine nici o singură "pleavă" în potrocolul ei. Această e aceea una Biserică pe care Domnul a stabilit-o, și la care toți aleșii trebuie se devină membre — "Biserica Întăilor născuți, scriși în Cer." — Evrei 12:23.

Si mai mult, noi nu putem admite pretinderea voastră despre botez. Învățătura Scripturii e mult mai adâncă și cuprinzătoare despre el decât credința Baptistă. În membrăria bisericii Baptistă, ca și în alte dominațiuni, sunt membre departe de a fi acceptabile de membre în "Biserica Întăilor-născuți." Ei au trecut proba pusă de voi—botezul în apă—dar ei n'au trecut proba botezului mai mare care se cere tuturor membrilor Bisericii scrisă în Cer. Botezul real e un botez în Corpul lui Christos — Biserica — prin botez în moartea lui Christos, și înviere spre inoire de viață în asemănarea Lui. Botezarea or cufundarea în apă e

un simbol frumos de cufundarea or îngroparea voinței ome-nești în Voia lui Christos, o ilustrațiune frumoasă a o deplină jertfire voiei lui Dumnezeu până la moarte; dară e numai o ilustrație un simbol a botezului adevărat, real—chiar precum pâinea și viunul Cinei Domnului nu sunt elementele reale ale sacrificiului Domnului pe care noi trebuie să le mănăcăm, ci numai simbolul lor.

Noi ne unim deci că nime decât Biserica, afundații în moartea (nu apă numai) lui Christos, e se participeze în Cina Domnului; dar noi recunoastem ca și în realitate botezați numai pe acei a căror voie este moartă și îngropată în voia lui Christos, și excludăm pe toți alții chiar deși ei au fost în apă mai de multe ori decât odată. Noi tinem că botezul învățat de Apostolul Pavel (Romani 6:3-11; Coloseni 2:12) e singurul botez, botezul care toți și fiecare trebuie să l'iea înainte de poate deveni membru Bisericii scrisă Cer. Toți aceștia, oricine și unde ar fi, sunt membrele reale ale Corpului lui Christos, Biserica, fie că ei sau botezat în apă ori nu. Totuși, aceia care sunt astfel consacrați, morți față de voința lor și vii numai față de voința lui Christos, venind se vadă că învățătura Domnului, și deci voința Sa, conține pentru ei instrucția simbolului a fundării în apă precum și înormântarea voinței lor, vor fi bucu-roși se urmeze și să se supună Capului și Domnului lor în toate lucrurile, chiar cum El ne a lăsat exemplu. (Pentru o deplină discuție a botezului, Vezi numărul acestui Jurnal din 15 Septembrie, 1918..)

Totuși, noi nu putem spera că numai "grăul" adevărat să va prezenta pe sine la masa Domnului; noi e se așteptăm că și unele "pleve" se fie prezent, chiar cum Iuda a fost la prima Cină cu Domnul. Dar de când noi nu putem judeca inimile, nu putem deosebi "grăul" din "pleavă," noi ne am făcut datoria când "am declărat toată hotărârea lui Dumnezeu" în acest subiect, așa cum e aflată în Cuvântul Său, și lăsam deciderea fiecărui individual pentru sine.

"INTREBAȚI DE CĂRARILE CELE VECHI"

Serbarea originală a Cinei amintitoare de moartea Rescumpărătorului (cu însemnătatea ei mai mare adogată la ea de Spiritul Sfânt prin Apostol, în incluzând participarea noastră cu El) nu a fost observată macar și când, cum arată se fie cugetul și observarea cu mai multe din sectele Creștinătăței, ci a fost cum noi am văzut, serbată la timpul numit—un dat particular—in a "patru-spre-zecea zi a luni întăi," Nisan. Si același dat aranjat de Dumnezeu pentru Israeliți, și urmat de Domnul în celebrarea morței Sale, va apela tuturor acelor cari sunt doritori se "umblă în căile vechi" stabilite de Domnul ca și datul potrivit de a serba amintirea morței Sale. Oricare alt dat, afară de al patru-sprezecea zi a luni Nisan, ar fi afară din armonie cu spiritul serbării, de când Domnul a murit exact la acest dat. Această serbare anuală a morței Domnului, etc., cum a fost instiuită de Domnul însuși și observată de Biserica primitivă, a fost îndecurând restabilită printre acei cari vin în lumina Adevărului Prezent.

Nu e de mirare că cum însemnătatea simbolică a Cinei Domnului de ce în ce s'a pierdut din vedere, daturile și potrivirea observării ei de asemenea au fost neglijate. În sistemul or biserica Catolică Cina Domnului a fost

dată la o parte secole înainte, și înloc s'a substituit "Taina Cuminicăturii", care, se pertinde, ia locul la sacrificiul lui Christos, și acei cari se împărtășesc ei or iau această taină a cuminicăturii, precum și accia care o servesc (preoții), n'au nici chiar cel mai departe cuget de serbarea morței Domnului. Printre sectele Protestante noi aflăm că Cina Domnului se serbează de unii la fiecare trei luni, de alții lunar, săptămânal, etc., — fiecare dominațiune întrebunțând judecata ei. Dar cetitorii studios v'a afla numai decât că toate aceste deosebiri și neasigurări cu privire la datul potrivit de serbarea Cinei printre Protestanti, rezultă din lipsa lor de observațe relația dintre Pasca Israeliților în umbră și Pasca noastră antiînchipuitoare, Christos. Se fie notat că serbarea Cinei Domnului a fost instituită se ia loc la serbarea Paștei Israeliților din umbră, așa că înloc să se săbătorească în fiecare an, în a patru-spre-zecea zi a luni întâi, Pasca tipicală a Israeliților, junghiarea melului, etc., Domnul a instituit ca de aci încolo să se săbătorească *antiînchipuirea* — Pasca antiînchipuitoare — junghiarea Melului antiînchipuitor, mearța Domnului nostru Isus Christos ca "Melul lui Dumnezeu."

Așa deci e foarte clar că de când Israeliții au observat umbra numai odată în fiecare, în a patru-spre-zecea zi a luni Nisan, și de când Domnul a serbat prima Cină chiar în "aceeași noapte", și de când El a murit chiar în aceeași zi, ca și Melul antiînchipuitor, urmează că Cina Domnului or moartea Sa are se fie serbată numai odată în an — nu macar și când, ci totdeauna la datul astfel indicat în umbră și de Domnul. Această e în armonie cu învățătura Scripturii în subiect, și de asemenea în relație cu spiritul serbării. Astfel deci e învederat că frații noștri Bapțiști greșesc în serbând Cina Domnului în fiecare lună odată. Domnul nu a murit de două-spre-zece ori în an, ci numai odată; și serbarea Cinei Domnului e o serbare de amintire a morței Sale.

CINE POATE ÎMPĂRȚI CINA?

La această întrebare Catolicii ne răspund — numai preoții. Bapțiștii ne răspund — numai "împărțitorii de cină", care sunt ordinați pentru acest serviciu prin punerea mânelor. Doctrina falsă a Cuminicăturii, și desvoltarea în Biserică a unei clase numită preoțime, ca se facă acest serviciu și altele asemenea, a foarte impresat pe Protestanți în această privință. Si de aici e că împărțirea Cinei între ei, ca și în Maica-Biserică, poate fi servită numai de clasa ordinară — "împărțitorii de cină" — în alte cuvinte, preoțimea. Cât de cu deplinătate greșită e toată această teorie va putea fi ușor văzut când noi ne amintim învățătura Scripturii că toți cari sunt privilegiati a se împărții acestei Cină sunt membrii consacrați a "Preoțimei Regală" — fiecare deplin ordinar de Dumnezeu se pre-dice Cuvântul Său și se performe serviciuri după abilitatea și talantii săi, și deplin ordinar se îplinească acest serviciu pentru frații lui următori — pentru membrele aceluiași Corp. "Toti sunteți frați," e sindardul Domnului cu privire la următorii Său, și e învederat că teoria împărțitorilor de cină e superfluoașă — netrebuincioasă.

Cu toate aceste, în fiecare clasă mică a poporului lui Dumnezeu, în fiecare *Eclesie*, or Corpul lui Christos,

Scripturile învătă că trebuie se fie rânduială, și că o parte din acea rânduială e că se fie "bătrâni aleși în fiecare Biserică." Si cu toate că fiecare membru a Bisericii, Corpului lui Christos, a Preoțimei Regală, are îndea ajunsă ordinare dela Domnul se performe tot sau orice parte din serviciul Cinei Domnului, totuși clasa or Biserica, în alegând bătrâni ei, a indicat că ei se fie reprezentanții lor cu privire la afaceri ca și această. De aceea datorință pentru a aranja și servi Cina Domnului membrilor următoare depinde pre aceștia astfel aleși de Biserică ca și reprezentanții ei.

Declărarea Domnului, "Că unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, Eu voiu în mijlocul lor" — ne arată concludiv că, oriunde această se poate, Cina Domnului se fie serbată în companie cu membrele următoare a Corpului. Oriunde doi sau trei sunt adunați, fiindu-le cu neputință a se aduna cu mai mulți, sunt astfel instrucțiați de Domnul se serbeze ca o clasă, membre din *Eclesia Sa*, asigurându-i de prezență Lui în mijlocul lor. Chiar și unde împrejurările sunt așa că unul se află singur, și i este cu neputință să se adune cu alții, cu deplină credință și bucurie în inima sa el se observeze serbarea îndeamănuntul — socotindu-se pe sine și cu Domnul prezent, doi. Noi sfătuim o așa despărțire se nu împiedece pe unul dela serbarea anuală a sacrificiului mare pentru păcatele lumii, și participarea noastră a fi frânți cu Domnul, ci el se pregătească pâine nedospită și vin dulce și astfel se serbeze simbolul împărțirii noastre, la trupul și sângele Mântuitorului. Dacă în vecinătatea ta sunt și alții care dau dovadă de consecrarea lor lui Dumnezeu, tu trebuie se știi despre ei. Iubirea ta pentru Adevăr și pentru ei trebuie să te fie cauzat ai căuta si binecuvânta cu Adevărul după ce tu însuși l ai primit. Dacă iniurul tău se află de aceștia cari astfel sunt pregătiți, ei se fie invitați se participeze în această aducere aminte a junghierei Melului lui Dumnezeu, și a frângerei lor cu dânsul.

SUGESTIUNI CUM SE PARTICIPAM

De când Domnul nu ne a lăsat ordin de serviciu pentru această ocazie nu e datoria noastră se dictăm unul. Totuși câte-va sugestii despre moda lui nu vor fi, noi credem, afară dela loc. Următoarele sugestii care se recomandă nouă ca și foarte moderate, rezonabile și în potrivreală cu spiritul celebrării:

(1) Serviciul Cinei Domnului se fie foarte simplu — el e mai ales o oră de *comunicațiune*. — împărțire. Serviciul se fie deschis cu o cântare or mai multe, potrivit alese pentru ocazie.

(2) O rugăciune se urmeze, binecuvântarea Divină asupra celor adunați, și special asupra acelor care vor se participeze, asemenea amintindu-ne de membrii următori ai Corpului din toată lumea, știuti or necunoscuți nouă.

(3) Bătrânul care conduce serviciul se citească lecțiunea instituirii Cinei Domnului originală din Scriptură.

(4) Atunci el sau un alt bătrân se dea o explicare despre însemnătatea umbrei și antiînchipuirea ei, ca de exemplu cum este această de până aci.

(5) Atunci amintindu-ne că Domnul a binecuvântat pâinea înainte de a frânt-o, așa el or un altul potrivit se ceară o binecuvântare Cerească asupra pâinei simbolice

și asupra acelor care vor să se împărtășească din ea, ca ochii înțelegerei lor se fie mai pre larg deschși și a putea cuprinde și aprecia adâncimea însemnătății ei, și că ei ca participatori se aibă împărtășirea fericită cu Domnul în folosindu-se de simbolul cărnei și sângelui Lui, spre a fi în stare a face renouiri de consecrarea lor a fi frânți cu El cu bucurie.

(6) O bucată de pâine se fie atunci frântă, întrebându-l cuvintele Domnului, "Acesta este corpul care se frânge pentru voi, mâncați dintr'acesta toți." Farfuria cu pâinea frântă se fie atunci trecută la toți prezent.

(7) Liniște se fie ținută îndecursul participării din pâine, și dealungul acestui serviciu, și cum fiecare participază din pâine se dea o mulțumire în inima sa pentru învrednicirea sa în acest mare dar.

(8) Atunci să se ia paharul și o binecuvântare să se ceară, chiar cum noi cetim că Domnul "luând paharul a mulțumit," și l'a dat ucenicilor. Si cum Apostolul ne spune, "Paharul binecuvântării pe care l' binecuvântăm," etc. Atunci un frate se zică o rugăciune de mulțumire, cerând binecuvântare asupra darului și asupra celor care vor să participeze, și atunci se fie trecut tuturor.

(9) Serviciul fiind astfel sfârșit, noi sfătuim că conducerea Domnului se fie urmată până la sfârșit; că o cântare se fie cântată și adunarea se fie dismisă, fără rugăciune de închiere. De întâia Cină noi cetim "Si după ce cântară laudări, eșiră la muntele Maslinilor." Lasă și noi se facem de asemenea. Fiecare se meargă a-casă cu inima lui plină de iubire, bucurie și mulțumire. Noi sfătuim că darea-de-mâni, salutări, și discuțiile se fie omise dela închierea akestui serviciu, și fiecare să se retragă

mergând a-casă în pace. Tine înaintea minții tale, prin cetire și cugetare, experiențele Domnului următoare în Ghetsemane, suferințele Lui înaintea mai marilor, și suferințele Lui pe cruce la Calvari.

Privește în zile următoare la Fiul lui Dumnezeu crucificat ca și un criminal, și batjocorit cu faptele și minunile care dânsul le a sevârșit — "Pe alții ia mântuit, dar, pe sine nu se poate." Aduți aminte că El s'ar fi putut mântui pe Sine; că El putea se ceară și se primească "mai mult decât două-spre-zece legioane de ingeri," să'l apere și scape de toate acestea; că El a putut se mistue pe dușmanii Lui în clipa ochiului, înloc de se moară pentru ei ca să le câștige viață; și că speranța noastră la o înviere și viață vecinică depinde pe oferarea Sa de bună voie ca Rescumpărătorul nostru. Consideră cum Părintele a "lăsat să'l nimerească fărădelegea (vina) noastră a tuturor"; cum "El apăsât și chiunuit era, și totuși n'a deschis gura Sa, ci dusu-sa ca un Miel (melul antiînchipuitor) spre junghiere, și ca o oie mută înaintea tunzătorului ei, și n'a deschis gura Sa." Consideră cum de minunat a împlinit Domnul toate aceste ziceri profetice pentru El înaintea lui Caifa, lui Erod și Pilat. (Isaia 53:9,10; Mateiu 26:62.) Astfel considerând iubirea Lui pentru noi toți și lumea întreagă, sigur va întări pe fiecare următor credincios în urma Lui se suferă "rele ca un bun ostaș." "Uitați-vă dar bine la cel care a suferit în sine dela cei păcătoși o așa mare împotrivire cu vorba, pentu ca se nu obosiți, fiind în sufletele voastre osteniți" sub împotrivirile și suferințele timpului de acum, care nu sunt vrednice de a fi comparate cu mărirea ce are să se descopere în noi. — Evrei 12:2,3; 1 Petru 2:21-25.

TAINA CUMINECATURII

"Și vor desființa sacrificiul cel perpetu, și vor ridica (înloc) urăciunea pustiirei." — Daniel 11:31.

ACRIFICIUL perpetu aci menționat în general e presupus că se referă la jertfele or sacrificiile perpetuale or zilnice ale Israelitilor la Ierusalim. Si această desființare a sacrificiului zilnic e datorată lui Antiochius Eufanus, un rege Sirian, care e pretins că a împlinit această profetie când dânsul a intrat cu forță în Ierusalim și a oprit jertfele lui Dumnezeu în Templu, și a așezat în templu idolul zeului Jupiter Olimpius. Această totuși nu e adevărat. Profetia trece pe lângă templul or sanctuarul tipic, și sacrificiurile lui tipice, și se referă la Sanctuarul antiînchipuitor, Templul Viului Dumnezeu, Biserica lui Christos (1 Corinteni 3:16; 2 Corinteni 6:16), cu sacrificiul antiînchipuitor, sacrificiul meritoriu a lui Christos, oferat odată pentru tot și totdeauna—un sacrificiu vecinic, perpetu, sacrificiul totdeauna eficient (efectuos) pentru păcatele lumii.

Jertfele Israelitilor în templul lor n'au fost perpetuale or vecinice, ci au fost. S-tul Pavel ne spune, numai o umbră la sacrificiul lui Christos; și de aci numai temporale. (Evrei 10:1-10.) Satana este un uneltitor înțelept și vicelăn, ne spune Apostolul, și el ne ar atrage atențiunea dela "urăciunea pustiirei" adevărată care a desființat sac-

rificiul adevărat, prin îndreptându-ne la această împlinire neînsemnată or numai în arătare o împlinire a viziunii. Dar noi suntem înștiințați înainte contra acestei amăgiri (Daniel 11:14), că furătorii lui Daniel "vor încerca se îplinească viziunea, dară vor cădea (nereuși)"; și în versul 35 viziunea este clar spusă a fi pentru "Timpul Sfârșitului." Această e încă și mai sigur stabilită — că Antiochius Eufanus n'a împlinit viziunea — când noi ne amintim cuvintele Domnului, sute de ani după aceea, "Deci când veți fi văzut 'groaza pustiirei', ce s'a zis prin Daniel profetul, stând în loc sânt," etc. — Mateiu 24:15.

Mulți se unesc cu noi că "urăciunea pustiirei," referată la ea de Daniel și Domnul, care s'a ridicat or înălțat pe sine și de sine în locul sfânt, în Sanctuarul lui Dumnezeu, și care a profonat Sanctuarul cu învățăturile ei false, este Papalitatea — sistemul Papal care s'a ridicat în Biserica lui Christos în al treilea și patrulea secol, și care, prin preoții și sinoadele ei, a introdus în Biserica lui Christos învățături profane și foarte false, dintre care una notabilă a fost "Taina Cuminecăturii." Sacrificiul perpetu al lui Christos n'au fost actual șters or abzis de Papalitatea, ci a fost dat la o parte de doctrina falsă introdusă de acest sistem—care gradual, însă cu totul și deplin, a desființat și dat la o parte meritul sacrificiului lui Christos pen-

tru iertarea păcatelor. Această doctrină profană, cum deja s'a zis, e știută ca și "Taina Cuminecăturii" — Sacrificiul Cuminecăturii.

Protestanții în general înțeleg cu totul greșit acest așa zis sacrament. Ei își presupun că el este numai a formă diferită de a serbătorii Cina Domnului, adoptată de Catolici. Alții și presupun că este vre o ceremonie specială de căință, etc. Aceste presupuneri sunt însă foarte greșite. Dogma Bisericii Catolică despre Cuminecătura e această: Moartea lui Christos, Catolicismul pretinde, a șters păcatul original Adamic, dar sacrificiul lui Christos nu e aplicabil or nu poate șterge greșelele, neajunsurile, lipsese și păcatele noastre zilnice; el nu e, ei pretind, un *sacrificiu perpetu, complect, continuu* și totdeauna merituos și efector se șteargă toate păcatele noastre, totdeauna îndeajuns se ispășească pentru păcatele poporului Său, se acopere greșelele păcătosului cu haina merituosă a sacrificiului Său, așa că cel astfel curățit și spălat în sângele Său să se poată întoarce la Dumnezeu și a avea pace cu El prin sângele Fiului Său. (Romani 5:1,9,10; 1 Ioan 2:1,2.) Da, pretind Papiștii noștri, cu aceste păcate noi trebuie se mergem la preoți, și se ne curățim de ele prin Taina Cuminecăturii. Si pentru acest scop, ca se șteargă aceste păcate, a fost înființat Sacrificiul or Taina Cuminecături și e socotită de Papiști ca și o *adogare* la sacrificiul dela Calvarii. De câte ori Cuminecătura se oferează or prface în sacrificiu ea este, ei pretind, o sacrificare de nou a lui Christos. Sau în alte cuvinte, decâte ori Cuminecătura se face, de atâte ori Christos de nou se sacrifică or moare.

"Christosul care e astfel se fie sacrificat de nou e întâi "creat" din pâine și vin de preotul slujitor, corespunzând la creerea sau intruparea lui Christos din Dumnezeu în om. Această pâine și vin e pâine și vin ordinar până se pune pe altar, când anumite cuvinte ceremoniești sunt pronunțate de preot, atunci, pâinea și vinul, se pretinde, se schimbă or se prface în *actual* trupul și sângele lui Christos. Ele nu mai sunt pâine și vin literal, chiar deși ele mai arată se fie niște așa. Această schimbare se numește *prfacere* or *preschimbare* — schimbarea substanței. Cele cinci cuvinte magice Latine care, se pretinde, îndeplinesc această schimbare a pâinei și vinului în trupul și sângele *actual* a lui Christos, sunt: "*Hoc est autem corpus meum.*" Se pretinde că ori-care preot poate astfel crea de nou pe Christos în carne, ca să'l sacrifice de nou. Fiind Christos astfel în creat, clopotul e tras se sune, și preotul cu poporul se prostern, se închină și adorează pâinea și vinul, care ei acum o recuosc ca fiind Christos însuși. Făcând această, pâinea (corpul real a lui Christos, acoperit de simțuri, ei zic) e frânt. Christos e astfel omorât or *sacrificat de nou*, de repetate ori, pentru păcatele împărășitorilor ei.

Promulgând (respândind) această teorie absurdă, și nizuindu-se se o facă consistentă în sine, sinoadele Catolice au publicat lungi și număroase decreturi și explicări, și teologii învățați (?) au scris mii de cărți. În aceste se învață că de un picur de "sânge" (vin) se scapă, el trebuie se fie cu mare îngrijire strâns și ars, și cenușa îngropată în pământ sfânt (sfintit); tot le fel și pâinea ("trupul *actual* a lui Christos"): nici o singură sfărâmură nu are se fie pierdută. Precauții sunt luate nu cum-va vre o muscă se

ajungă în acest "sânge" (vin), or vre un șoarece or câine se mănânce vre o sfărâmură din "trupul" (pâinea) frânt. Dr. Dens, unul din primii teologi a acestei dogmă, explică că, "Un șoarece or un câine mâncând din acest sacrament, nu mănâncă din ele sacramental; totuși această nu dovedește că *trupul lui Christos* înceată de a mai exista în pâinea și vinul astfel prfăcut." În Catechismul Românesc (pagina 36-37), sub căpitenia — "Cuminecătura" — ea este explicată astfel:

"Intr. Ce este Cuminecătura?"

Res. Cuminecătura este aceea Taină sfântă, prin care sub chipul pâinii și al vinului, creștinul se împărășește cu *adevăratul* (cu *actualul*) trup și sânge al lui Christos spre iertarea păcatelor și viața de veci.

Intr. Cum se numește aceea lucrare sfântă, în care pâinea și vinul se prface în trupul și în sângele lui Christos?

Res. Ea se numește *prfacere*.

Intr. Când se întâmplă prfacerea?

Res. La Sfânta Liturghie.

Intr. Care este lucrarea văzută a prfacerei?

Res. Rugăciunea preotului și binecuvântarea darurilor aduse spre jertfă cu cuvintele: "Si fă, adecă pâinea această, întru cinsit (*actual*) trupul Christosului/tău — iara ce este în păharul acesta, întru cinstit (*reitate, actual*) sângele Christosului tău — prfăcându-le pe amândouă cu duhul tău cel sfânt, Amin.

Intr. Care este lucrarea văzută a împărășirii cu Sf. Taină?

Res. Împărășirea faptică a credinciosului cu trupul și sângele lui Christos între cuvintele preotului: "Cuminecă-se robul lui Dumnezeu cu preacuratul (*actualul*) trup și sânge al D-nului și D-zeului nostru Isus Christos."

Teologii Catechismului American fiind zeloși ca se facă Taina cât de deslușit se poate, explică această dogmă în următoarele termine:

"Intr. Ce este sfânta Cuminecătura?"

Sfânta cuminecătura este un sacrament care conține TRUPUL și SÂNGELE, SUFLETUL și DIVINITATEA (dumnezeirea) lui Isus Christos, sub forma și arătarea pâinei și a vinului.

Intr. Nu sunt pâinea și vinul literale până sunt puse pe altar pentru serbarea Cuminecăturii?

Res. Da, ele totdeauna sunt pâine și vin până preotul pronunțează (cuvintează) cuvintele prfacerei la Liturghie.

Intr. Ce se întâmplă prin aceste cuvinte?

Res. Pâinea se schimbă în TRUPUL lui Christos și vinul în SÂNGELE său.

Intr. Cum se numește această schimbare?

Res. Ea se numește (*transubstantiare*) prfacere, adecă, schimbarea unei substanțe într'alta.

Intr. Ce este Cuminecătura?

Res. Cuminecătura este sacrificiul perpetu al legii nouă, în care Isus Christos Domnul nostru se prdă pe sine prin mânele preoților, într'o asemnare ne-

sfântă sub *aparența* (arătarea) pâinii și a vinului. Părintelui său Ceresc, cum el s'a mai oferat odată pe sine pe cruce în mod sângeros.

Intr. Ce este diferența or deosebirea între sacrificiul Cuminecăturii și sacrificiul pe Cruce?

Res. Sacrificiul Cuminecăturii e tot acela (fel) de sacrificiu ca și cel de pe Cruce; diferență este numai în *moda* sacrificării.

Intr. Ce efecte are Cuminecătura ca un sacrificiu de ispășire?

Res. Prin ea noi câștigăm mila divină, întâi, darurile câinții și zdrobirii pentru iertarea păcatelor săvârșite; și a doua, iertare pedepsilor temporale cuvenite pentru păcate.

Intr. Cu'i sunt fructele (benefitul) Cuminecăturii aplicate?

Res. Fructele or beneficiul general este aplicat (or în folosul) Bisericii, celor vii și celor morți; fructele *speciale* sunt aplicate, întâi, și mai ales preotului care oficiază Cuminecătura al doilea, celor pentru care ea este făcută; și al treilea, celor care ajută la ea prin devotație (adecă cei care iau parte la liturghie).

Tot acesta catechism scrie: "Cel care sacrifică e *preotul*; substanța sensibilă care e sacrificată este numită *victimă*; locul unde este sacrificată se cheamă *altarul*. Aceste patru — *preotul, victima, altarul și sacrificiul* — sunt inseparabile: fiecare depinde și cere pe cea laltă.

În explicând ceremonia, despre preot, spune următoarele:

"Atunci el (preotul) cuvintează cuvintele misterioase ale *Consecrării or prefacerii*, adărează, făcând înghenuncheri, și ridică Trupul Sacru și Sângele Sacru pe deasupra capului său. La sunarea clopotului poporul se prosternă pe ghenunchile sale. își bat pieptul în dovadă de câință pentru păcatele lor. *Preotul cere pe Dumnezeu se primească SACRIFICIUL.*"

În canoanele Sinodului dela Trent (Austria, ținut în 1545-1563, în care a condamnat Reformarea începută de Luter, etc.) noi aflăm următoarele:

Canonul 3. "Dacă cine-va, oricine, va zice că Cuminecătura e numai un serviciu de rugăciune și mulțumire, or o serbare simplă a sacrificiului făcut pe Cruce, și nu (în sine) un sacrificiu ispășitor (adecă, un sacrificiu care însuși face espiare); or el beneficiază (folosește) numai pe cel care-l primește, și spune că nu are a fi oferat pentru cei vii ca și pentru cei morți, pentru păcate, pedepse, espiere, și alte necesități: Acela (care astfel tăgăduiește puterea și meritul acestui sacrificiu — Cuminecătura) se fie blăstămat."

Astfel noi vedem cum Papalitatea a substituit un sacrificiu fals, or amăgitor în locul celui vecinic, sacrificiul completat la Calvarii, cărui nu trebuie nici adogare nici repetare — el este îndeajuns pentru toți și totdeauna. "De aceea poate se mântuiesc cu desevârșire pe cei care se apropie printr'insul (și nu prin preot) de Dumnezeu, fiind totdeauna viu (și de aici, preotii se pot lipsi cu totii dela acest serviciu) spre a mijloci pentru dânșii." (Evrei 7:25.) Astfel a fost că Papalitatea a desființat meritul lucrului lui Christos care a fost un sacrificiu perpetu, totdeauna în-

deajuns pentru păcatele celor ce se apropie de Dumnezeu, prin substituind înlocul lui o fraudă de sacrificiu, un sacrificiu amăgitor, făcut de preoții ei. E netrebuincios a explica aci îndeamănuntul pricina Papalității se desființeze or se dee la o parte Sacrificiul Perpetu, și înloc se pună or se substituiesc "urâciunea pustiirei," Cuminecătura; de oarece noi știm, alții știu, și preoții înșiși știu, că această dogmă blăstămoasă, că în Cuminecătura preoții prefac or sacrifică de nou pe Fiul lui Dumnezeu, pe Christos, și astfel iartă păcatele care altcum nu pot fi iertate, nici pedeapsa lor scăpată, este baza la toate celelalte teorii false ale Papalității prin care se strângă banii dela popor.

Această doctrină profană făurită și propagată de Papalitate a forțat cu-de-a-sila pe această clasă neibutoare de lucru — preoțimea — asupra poporului. "Cine poate săvârși Taina Cuminecăturii?" sună o întrebare în catechism, și răspunsul'l ați și fără să se scrie, dar iacă așa ni se spune: "Nimenea altul, fără numai preotul canonic." Si de când poporul a fost învățat că fără împărțire la Taina Cuminecăturii ei sunt sigur se ajungă în chinul vecinic, și de când această așa zică Taină a Cuminecăturii a putut fi administrată numai de preot, așa e ușor a vedea că poporul superstițios sa văzut silit — voios or nevoios — se supoarte pe preoți; că ei sunt o necesitate la fericirea vieții prezente precum și a celei viitoare. "Absolutism", "indulgent", "canoane", "slujbe", "serindare", și o mulțime alte rătăcirii dela la iad până la cer, cu favoritismuri, iertări, deslegări (pentru un dolar una), în viața prezentă or cea viitoare, pentru cei morți or pentru cei vii. Toate aceste sunt și au fost bazate pe superstiția acești blăstămoasă doctrină a Cuminecăturii — doctrina fundamentală a apostasii — rătăcirii. Prin virtutea acești puteri și autorități care sacrificiul Cuminecăturii a dat-o preoților, e că toate celelalte pretinderi frauduloase ale lor au urmat, *pretinderi* la "drepturi divine" care aparțin lui Christos, și Lui numai, au fost funcționate fraudulos asupra poporului de preotime. Ca un exemplu noi cetin cuvintele lui Isus, "Si Tată se nu numiti pe pământ, căci unul este Tatăl vostru cel Ceresc." Funcțiunea de Părinte nici Isus însuși n'a luat pentru sine, ci El a arătat că această funcțiune poate fi purtată numai de Părintele Ceresc, dar preoții îndrăznesc se ignoreze declarația lui Isus și se numesc pe ei înșiși "sfintii părinți," părinte, etc. Părinte semnifică "dă-tător de viață," și potrivit se aplică numai lui Iehova.

Ca o dovadă de caracterul fundamental a acești eresie, se fie observat că, deși Reformarea în Germania și Elvetia s'a început cu împotrivire contra indulgențelor (iertarea păcatelor prin bani), înscurt ea ajuns se fie o dispută asupra (*transubstanțierii*) prefacerii — sacrificiul Cuminecăturii. Piatra unghiulară a Reformării a fost, că iertarea păcatelor se poate face numai de Christos, ca și rezultat la sacrificiul Său la Calvarii, și nu prin indulgențe, confesjuni (spovădanii) și Cuminecături. În fapt, disputa Cuminecăturii e baza și cauza a aproape toate persecuțiile Papale. Episcopul Tilson exclamă, "Această Taină (Cuminecătura) a fost cea mai arzătoare doctrină în Biserica Catolică; și absurdă și neresonabilă cum ea este, mai multi Crestini au fost omorâți pentru tăgăduirea ei decât pentru ori-care și toate celelalte doctrine în această religie" — Papală.

Bine înțeles, Papiștii or Biserica Catolică pretinde că Taina Cuminecăturii a fost instituită de Christos și Apostoli; însă cea mai de vreme amintire a ei ce noi am fost în stare se o aflăm a fot la Sinodul din Cortantinopopl, 381 D. Chr. Si datul întroducerei ei nu este arătat particular nici de profeție, fără că din cauza întroducerii aceștei eresie profănătoare în Sanctuarul or Biserica lui Christos Papalitatea a devenit "Urăciunea Pustiirei", nainte de ea a fost "înălțată" or așezată la putere prin sumeție și fraudă, care noi am văzut a fost la 539 D. Chr. În fapt, făurirea aceștei doctrină și o mulțime alte de eresi la fel fost care a ridi:at acestă urăciune în Templul lui D-zeu.

Profeția declară, "Si a desființat sacrificiul cel perpetu al său (al lui Cristos)," și atunci adogă, "și locul (or fundamentul) sanctuarului Său l'a aruncat la pământ." (Daniel 8:11.) Fundamentul, or adevărul fundamental, asupra căruj Sanctuarul or clasa consecrațiilor este clădită, este sacrificiul Domnului nostru Isus Christos, care a rescumpărat în sângele Său pre toți și toată rasa Adamică, și prin care El poate și v'a mântui cu desăvârșire pe toți care se apropie prin El de Dumnezeu, fără nici un preot, păpă, or episcop, și fără nici o adogare la sacrificiul Său; ori ce alt sacrificiu este o urăciune înaintea lui Dumnezeu, fiind că dă de înțeles ne-îndestularea sacrificiului mare de rescumpărare al lui Christos. — Evrei 7:25; 10:14.

Această doctrină a rescumpărării este fundamentul

Sanctuarului or Tempulul Viului Dumnezeu—Biserica consecrată. Si când sacrificiul perpetu a fost desființat, fundamentul resturnat or aruncat la pământ, făcut fără folos de sacrificiul Cuminecăturii, atunci a urmat relele prezise de profet. Oștirea (Creștinii nimalni) au fots predați celui nelegiuit or nelegiurii, sau predat a fi ușor conduși de sistemul falș care s'a înălțat pe sine (în persoana capului său, papa) până la mai Marele oștirea. "Si a aruncat la pământ (câlcăt în picioare) adevărul, împreună cu pe stelele or lumenele lucitoare, învățătorii, care au stăruit lângă adevăr, și au refuzat să se predee nelegiurii Papală.

Fundația credinței Creștinului adevărat fiind astfel resturnată or desființată, este vre o mirare că această apostasie a ajuns în adâncimile nelegiurii cum a ajuns? O eroare or eresie a dus la altă eresie, până ce numai aparența formalismă de pe dinafară a mai ramas; și urăciunea pustiirei s'a așezat în templul lui Dumnezeu, profanând și Sanctuarul și oștirea, și înălțându-se pe sine la poziția de "Christos pe Pământ."

Mulțumire-lui Dumnezeu pentru Lumina mai bună a Cuvântului Său, prin care poporul Său — Sanctuarul — e acum instare se iasă din această nelegiuire și profanare religioasă, precum și să se curățească pe ei înșiși de învățăturile minjitoare și profane prin care inimele și mințele lor au fost mănjite, precum și caracterul lui Dumnezeu defăimăt.

C — 98 — 104.

SUFERINTA DOMNULUI ÎN GHETSEMANE

— MARCU 14:32-42. —

"Vegheați și vă rugați ca se nu intrați în ispită." — Mateiu 26:41.

RMATOR la instituirea Cinei, Isus și discipolii Lui au cântat o cântare, și atunci eșiră din cetate la Muntele Olivilor — cam cale de o milă. Pe cale către Ghetsemane Domnul a dat mai multe lecțiuni importante ucenicilor Săi, care sunt scrise de ucenicul Ioan în capitolele 15-17 din Evanghelia după numele său.

Cuvântul Ghetsemane semnifică un *teasc de oleiu* — un nume plin de însemnătăți. Când ne amintim că Iudei întrebuintau oleiul de oliv pentru hrană și pontru lumină, și că Isus este Hrana precum și Lumina lumii (Ioan 6:47-51; 8:12), noi vedem o potrivireală specială în faptul că El 'să și aibă experiențele Sale așa cercătoare, care aproape ia zdrobit sufletul, într'o grădină care a fost întrebuintată pentru sdrobirea și tescuirea olivilor pentru stoarcerea oleiului.

Ghetsemane n'a fost o grădină de flori, cum se presupune, ci o pădurece or grădină de olivi. Locul ei presupune e încă cu îngrijire păstrat și grijit de călugării Francisiani. În Grădină încă se mai află unii olivifoarte bătrâni și un stejar foarte vechiu. Grădina se presupune a fi fost a unor amici de ai lui Isus; și se pretinde că Ioan Marcu, scriitorul Evanghelei după Marcu, a fost tânărul care fiind stârmit de sgomotul prinderei lui Isus a venit se vadă în haina de noapte. — Marcu 14:50-52.

"LOVI-VOIU PĂSTORIUL, FUGI-VOR OILE"

Pe cale către Ghetsemane, Isus a căutat se facă cunoscut ucenicilor că ei se apropie de o mare criză — cer-

care pentru ei precum și pentru El. Dânsul le a citat profeția, "Lovește Păstoriul, și oile se vor împrăștia." (Zacharia 13:7.) Atunci le a explicat lămurit că ea și rezultat dânsii toți se vor sminti—descurajia, poticni și înfrica. Lucrul pe care dânsii nu'l așteaptă o să se întâmple.

Curajosul Petru, plin de încredere în devotația sa Domnului, tăgădui această, declarând că așa ceva nu o se fie adevărat în cazul său—că chiar deși această o să se întâmple cu toți ceilalți, el este gata se moară cu Domnul, mai curând decât să'l tăgăduască. Isus a insistat că Petru este în mare primejdie, că el se încrede prea mult în carnea sa, și nu privește la Dumnezeu și stăruitor în rugăciune se vegheze contra ispitelor ce erau chiar naintea lor. În fapt, toți discipolii sau întrunit în tăgăduind învinuirea lui Isus asupra lor că ei vor să se smintească de El. Toți ș'au renoit determinarea lor se stea cu El până chiar și la moarte dacă trebuiește. (Marcu 14:26-31.) Sărăcii ucenici! cât de puțin știea ei ce cercări amare vor veni asupra lor!

Sigur aci este o lecțiune pentru toți următorii lui Isus —acum ca și atunci. Este potrivit se ne simțim deplin de terminați a fi loiali Domnului și Cauzei Sale până la cea din urmă suflare; pentru că o așa determinare este foarte necesară la victorie, și, în fapt, fără o așa determinare victoria este nesigură. Greșala făcută de mulți este în ne luind seamă că ei sunt pe o cale strămtă plină cu cercări și ispite—in nerealizând trebuia lor de ajutorul Divin în timpuri de lipsă. Apostolul în spunându-ne cazul său, "Când sunt slab, atunci sunt puternic." (2 Corinteni 12:

10.) Prin această, fără inioală, el însemnat: Când sunt deplin loial Domnului, eu simt slăbiciunile și neindestulăția mea, însă sunt puternic pentru că special atunci mă bazez pe ajutorul Cereș—atunci veghez eu și mă rog cu stăruință, și sunt întărit prin realizând prezenta și ajutorul Divin cu mine contra cercărilor și ispitelor. La alt loc noi cetim de ispitele sale grele și cum el a stăruit în veghere și rugăcune până a fost deplin asigurat, "Că 'i este indeajuns darul" lui Dumnezeu. (2 Corinteni 12:9.) El nu s'a bazat pe abilitatea sa deosebită de a toți ceilalți Apostoli, ci el a voit se fie deplin asigurat că darul și ajutorul Divin este cu el.

Fără inioală la sfârșitul acestei Vârștă—la incheierea Dispenzației Evanghelică—experiențele Ghetsemane vor veni asupra Bisericii lui Christos; experiențe de a suferi pentru Adevăr or a tăgădui Adevărul. Acei cari vor sta sub toate cercările, ispitele, înfruntările și disonoarea care vine asupra poporului lui Dumnezeu din cauza Adevărului Său, și vor eși victorioși, vor fi acei a căror încredere și credință în Dimnul este puternică — acei cari veghează și se roagă ca se nu între în ispite, și cari sunt astfel pe pază totdeauna. Precum Domnul a înștiințat înainte pe Petru și ceilalți Apostoli de cercarea ce era se vină asupra lor, așa El ne înștiințează pe noi înainte de cercarea crucială care are se vină asupra poporului Său la sfârșitul acestei Vârștă. El ne asigură că experiențele prin care următorii lui vor trebui se treacă, vor fi "ca focul topitoriului, și ca leșia albitoriului;" și că "cum șade acela și topește și lămurește argintul, așa va lămuri El pe fii lui Levi" — casa credincioasă. (Malachi 3:2,3.) Lasă se învățăm din lecțiunea și experiență întâmplata Apostolilor.

"INTRISTAT PÂNĂ LA MOARTE"

Ajunșând la Ghetsemane, Isus lăsând pe opt dintre Apostoli aproape de intrarea grădinei, a mers cu Petru, Iacob și Ioan mai înăuntru în umbrele nopței în grădină. Toți au fost se vegheze, se fie pe pază contra a ceva ce era să se întâmple, ceva despre care Isus singur știea, dar arăta cu neputință Apostolilor. Ei fură neînstare se cuprindă situația serioasă în care Domnul se a afla.

Mezul nopții ajunse, și ei erau obcinuiți să se culce de vreme. Greutatea nopței, și lecțiunile însărcinatoare care Domnul le dase în acea seară, îi făcură osteniți și astfel dășii deveni somnoroși. Ei sau culcat înloc se vegheze și să se roage. Această a fost adevărat chiar și despre cei trei mai devotați și aproape de Domnul.

Dorind se fie singur în comunicarea Sa cu Părintele, Isus mersă ca o aruncătură de peatră mai înăuntru în umbrele de noapte ale grădinei. De repetate ori în agonia (suferința mentală or sufletească) care venise asupra Lui, Domnul veni la ucenici se câștige simpatia lor umană, numai se afle că chiar și cei mai iubiți sunt în somn adânc. Adevărat, cum Profetul declară despre dânsul, "Nimenca nu era din popor cu mine." (Isaia 63:3.) Domnul a călcat linul întristărilor Sale singur, fără ajutorul și simpatia chiar și acelor cari numai câte-va ore înainte sau făgăduit se ste cu El până la moarte.

Numai după ce El sfârșise de dat lecțiunile Sale ucenicilor, și după ce lăsaese pe unii din ei se vegheze la intrarea grădinei, arată Domnul se ia seamă de Sine și ex-

periențele ce erau se vină asupra Lui în că teva ore. Cum s'a despărșit de cei din urmă trei ucenici, pe care 'i sînția mai aproape de inima Sa, greutatea întristărilor momentan se lăsară asupra sufletului Său. Si atunci exclamă "Intristat foarte este sufletul Meu, până la moarte!" — Eu mă simt ca și cum ași muri de loc, fără se ajung erlza ce stă naintea Mea. Noi cetim că El "inceu a se intrista și turbura adânc." Textul Grec dă același cuget de intristare turburătoare, dând de înțeles singurație, isolare, părăsire.

Acest simț de discomponere și deserație care așa grabnic veni asupra Mântuitorului, a ținut câteva ore; de oarece noi cetim că El a mers în rugăciune la Părintele de trei ori, cerând ca această oră se treacă dela dânsul dacă este cu puțință, această intristare care 'i frânge inima.

Evanghelistul Luca, care a fost și medic, ne spune că deserația Domnului a fost așa de mare de sudori de sânge aduse asupra Lui. (Luca 22:33.) Cu toate că spunea lui Luca despre picăturile de sânge nu se află în unele din Scripturile mai vechi, medicii se unesc totuși că așa experiențe au întâmplat și alții în deserații mari.

CĂUZA DUREREI ȘI INTRISTAREI LUI ISUS

Cum vom explica noi deserația Domnului în anticipare (privire) de moarte Sa, despre care El știa înainte și despre care El spusă ucenicilor Săi, asigurându-i că deși El are se moară aee se învieze iară în a treia zi? De ce se fie adus cugetul morței așa mare și încă și mai mare deserație asupra Rescumpărătorului decât a adus asupra unor din următorii Lui, și asupra lumii în general?

Sute și mii de martiri au întimpinat moarte la fel or și mai grozavă. Sute au manifestat curaj mare, tărenie, în fața a morți la fel or mai teribile. Cum se dăm socoată de această atitudine a Mântuitorului și ruga Lui așa stăruitoare se treacă acest păhar dela dânsul?

Spre a putea apreția însemnătatea acestei întâmplări și respunsul ei potrivit, trebuie se ne amintim cât de diferit a fost cazul Domnului de a omenirei în general. O sentiță de moarte zace asupra a toată omenirea. Noi știm că este decât un timp scurt și atunci trebuie ori-și-cum se murim. Noi toți știm că procesul muririi poate ținea decât câteva ore—cel mai lung. Nu numai nu avem noi speranță de scăpare dela moarte, dar din cauza că nouă zecim suntem deja morți face facultățile inteligenței noastre mai împietrite, timpite. Noi suntem mult or mai puțin nepăsători, nesocotitori; și aceaș măsură mai sălbatici.

Sunt soldați care s'ar repezi spre luptă se știe că moarte momentană întimpină, cu invederat puțină dacă nu deloc teamă de ea; și sunt cai care manifestă aceeaș brăvie. Totuși, curajul mai mare este manifestat de acei cari știu, aperețiază în deplin aceea ce dășii fac și cari deși sunt în teamă de moarte pășesc înainte în șpunere la comanda datorinței și iubirei lor în cauza în care se află. Isus a fost un așa soldat. El a cuprins, cum alții nu cuprind, ce e ste moarte în realitate. El a aprețiat, cum nime altul n'a aprețiat, însemnătatea și valoarea vieței.

(Acest subiect va fi complectat în numărul următor)